

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 17 Μαρτίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 16

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Αὐτὸ συλλογιζόταν τώρα ὁ κ. Κλοακέν. Δὲν ἔλεγε τίποτα, ἀλλὰ τὸ χλωμό του πρόσωπο καὶ τὸ ἀφηρημένο του βλέμμα μαρτυροῦσαν τὸ δεινὸ πρόβλημα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ. . .

Κι' ἡ κ. Ὁμόλλου ἦταν πολὺ ταρχαγμένη.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀστυνομία σ' αὐτὸ τὸν τόπο ; φώναζε. Πῶς μπορεῖ νὰ γίνονται τέτοια πράγματα ; Τὸν κακοῦργο ἐκεῖνο διερμηνέα ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχουν κιόλα πιάσει, δικάσει καὶ τουφεκίσει. Ἀλλὰ ποῦ ! ποῖς κουνήθηκε ; . . Νὰ σὰς πῶ τῇ γνώμῃ μου, κύριε Κλοακέν ; . . Αὐτὸ τὸ ταξίδι στὴν Κομβόγδη θάταν ἀληθινὴ παραφροσύνη. Κι' ἐδῶ ποὺ ἤρθαμε, ἄσχημα κάναμε. Ἐπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουμε ἀμέσως τὴν Ἀσία. Ἐνὰ μόνο καταφύγιο, μιὰ μόνο ἀσφάλεια ὑπάρχει γιὰ μὰς καὶ γιὰ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ : ἡ Εὐρώπη. Ποῖς μὰς ἐγγυᾶται πῶς τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ δὲν θάνατιναχθῇ αὐριο στὸν ἀέρα, ἀπὸ τοὺς δαίμονες ποὺ μὰς καταδιώκουν ; Μόνο στὸ Λονδίνο ἢ στὸ Παρίσι, μὲ καλοὺς ἀστυνομικοὺς γύρω μας, θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ βροῦμε ἡσυχία. Ὅσο γιὰ τὴν ἀρχαιολογικὴ ἐκδρομὴ στὴν Καμβόγδη. . . σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δὲν θὰ λάβω μέρος. Καὶ τὸ καλὸ ποὺ σὰς θέλω, νὰ μὴν πάτε οὔτε σεῖς !

Ὁ κ. Κλοακέν συμφώνησε. Ὅση κι' ἂν ἦταν ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐπισκεφθῇ ἐκεῖνες τὶς ἀρχαιότητες, πὺ ἐπιτακτικὸ αἰσθανόταν τὸ καθήκον ποὺ εἶχε σὰν πατέρα καὶ σὰν κηδεμόνας τῶν παιδιῶν. Ἀρχισε μάλιστα νὰ συλλογίζεται πῶς κι' ἡ διαμονή τους στὴ Σαϊγκὸν ἔπρεπε νὰ συντο-

μευθῇ ὅσο γινόταν. Ἀγρυπνώντας ἡμέρα καὶ νύχτα, μ' ἐπίσης ἀγρυπνοὺς φρουροὺς, μποροῦσαν ἴσως νὰ ποφύγουν καινούργια ἐπίθεση. Ἀλλὰ τέτοια ἀγωνία ἦταν ἀνυπόφορη. Ἐπρεπε νὰ φύγουν.

— Κυρία, εἶπε στὴν ταγματάρχηνα παίρνοντας τὸ καπέλλο του πηγαινῶ ἀμέσως νὰ ζητήσω πληροφορίες. Καὶ μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι φεύγουμε γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ ἀρχαιολόγος βρισκόταν στὸ Πρακτορεῖο τῶν « Ἐθνικῶν Διαπορθμεύσεων » καὶ συνομιλοῦσε ἀπὸ τὴ θυρίδα μ' ἕναν ὑπάλληλο.

Ἀλλὰ οἱ πληροφορίες του δὲν ἦταν εὐνοϊκές. Ἀτμόπλοιο κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν Εὐρώπη δὲν θὰ ἔφευγε παρὰ σὲ 15 ἢ 20 ἡμέρες. Κι' ὁ κ. Κλοακέν ἔφυγε ἀπελπισμένος. Πῶς θὰ περνοῦσαν τόσον καιρὸ ; Πῶς θὰ γλύτωναν ἀπὸ νέες δολοφονικὲς ἀπόπειρες ;

Αὐτὰ συλλογιζόταν στὸ δρόμο, ἀφηρημένος, ὅταν ἔπεσε πάνω σ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ ποὺ ἐρχόταν ἀντίθετα.

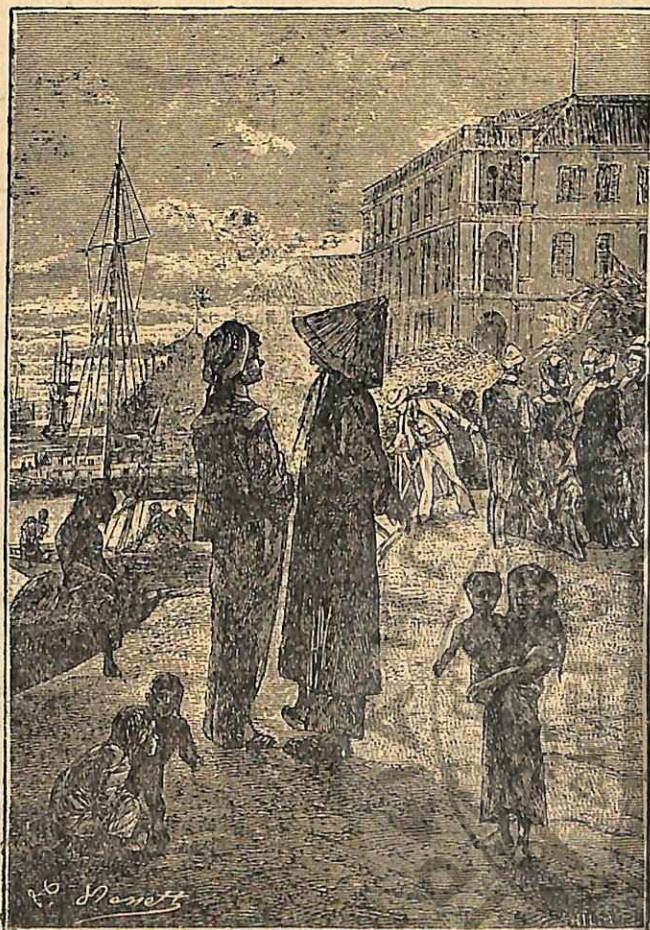
— Παρντόν !

Συνήλθε, σήκωσε τὰ μάτια του κι' εἶδε ἕναν ἄντρα ὡς πενήντα χρονῶν, μὲ σταχτιὰς φαβορίτες κι' ὀλοκόκκινο πρόσωπο, ποὺ φοροῦσε μικρὴ στολὴ πλοίαρχου. Τὸν γνώρισε ἀμέσως. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος :

— Κλοακέν ! — Μανκαρὺ !

— Ἐσὺ σαι λοιπὸν ποὺ τρακάρεις ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ;

— Ποῖς νὰ μοῦ τῶλεγε πῶς θὰ σὲ συγαντοῦσα στὴν Κογχικίνα !

« Τὸν σταμάτησέ ἕνας παράξενος ἄνθρωπος μὲ ἀνναμίτικη φορεσιά . . . » (Σελ. 182, στ. β'.)

—“Ολα γίνονται, βλέπεις! Νά σέ φιλήσω, αγαπητέ μου!”

“Αλλάξαν έναν εγκάρδιο ασπασμό. Παλιοί συμμαθητές στη Νάντη, διατηρούσαν από τότε τη φιλία τους, δεν βλέπονταν όμως παρά κατά μεγάλα διαλείμματα. Έτρωγαν τότε μαζί, ξαναθυμούνταν τα παλιά τους, ανανέωναν, να ποῦμε έτσι, τη φιλία τους, και χωρίζονταν για να ξανασυναντηθούν μετά τρία-τέσσερα χρόνια, τότε στη Νάντη, τότε στο Παρίσι. Κι’ έλεγαν ο ένας για τὸν ἄλλον:

—“Ο καλός μου Κλοακέν, ο σκόρος τῶν βιβλιοθηκῶν! Πῶς ἤθελα νὰ τὸν ξαναἰδῶ!”

—“Ο λαμπρός μου Μανκαρύ, ο θαλασσόλυκος! Πότε πάλι θὰ τὸν συναντήσω;

Στάθηκαν, τὰ εἶπαν. Καὶ φυσικά, ο κ. Κλοακέν παράστησε στὸ φίλο του τὴ δεινὴ του θέση καὶ ζήτησε τὴ συμβουλὴ του.

“Ο πλοίαρχος Μανκαρύ, χωρίς νὰ σκεφθῇ καὶ πολὺ, τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἔβλεπε ἄλλο τρόπο σωτηρίας, παρὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ μετὰ τοὺς δικούς του στὴν «Ήρα» ποὺ ἔφευγε αὐριο.

—Δὲν εἶναι πολὺ κανονικὸ νὰ σὲ παραλάβω, πρόσθεσε, γιατί μόνο στρατιωτικούς καὶ πολιτικούς ὑπαλλήλους δέχονται στὰ πολεμικά. Ἀλλά δὲν πειράζει. Πρῶην ὑπάλληλος εἶσαι καὶ σὺ καὶ μιὰ δόξα τῆς γαλλικῆς Ἐπιστήμης. Τὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν τὸ παραδεχθῇ τὸ Ὑπουργεῖο, θὰ πληρώσης ἕνα μικρὸ πρόστιμο καὶ τελειώνει.

“Ο κ. Κλοακέν δέχτηκε τὴν πρόταση μ’ εὐγνωμοσύνη, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἔμαθε πῶς τὸ ταξίδι τῆς «Ήρας» θὰ διαρκούσε ἕξη μῆνες καὶ πῶς ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν, θὰ πῆγαινε στὴς Μαρκίζες, στὴν Ταϊτή, ἴσως καὶ στὴ νῆσο τοῦ Πάσχα. Τὶ περίεργες ἀρχαιοότητες θάβλεπε σ’ αὐτὰ τὰ μέρη ὁ ἀρχαιολόγος!

“Ο πλοίαρχος τὸν συμβούλευσε νὰ ἐπιβιβασθοῦν στὴν «Ήρα» ἀποβραδὺς καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ στείλῃ μετὰ δυὸ ὥρες στὸ ξενοδοχεῖο ναῦτες νὰ πάρουν τίς ἀποσκευές.

—Σύμφωνοι;

—Συμφωνῶνται!

Κι’ οἱ δυὸ φίλοι χωρίστηκαν. “Ο κ. Κλοακέν γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο κατενθουσιασμένος.

—“Ὡς ἐδῶ ἦταν οἱ ἀτυχίες μας! ἔλεγε. Γυρίζουμε στὴ Γαλλία μετὰ πολεμικὸ, δὲν ἔχουμε πιά νὰ φοβηθοῦμε τίποτα. Γιατί θάνατοι πολλοὶ ἐκεί μέσα νὰ μᾶς φυλάινε. Καὶ τί διασκέδαση τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι! Θὰ ἰδοῦμε καὶ τὰ περίφημα εἰδῶλα τῆς νήσου τοῦ Πάσχα.

“Ολοι ἔμαθαν τὴν εἰδηση μετὰ χαρά. Κανένας δὲν εἶχε ἀντίρρηση, οὔτε ὁ ταγματάρχης. “Ὅσο γιὰ τὸν Χάνδο, αὐτὸς χοροπηδοῦσε. Ἀλλήφορὰ, σὲ τέτοια περίπτωση, θὰ χοροπηδοῦσε κι’ ὁ Ἀνθῆ. Ἀλλά ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχη Ροδινῶν εἶχε ἀλλάξει ἀφότου γινώρισε τὸν Παῦλο κι’ ἄφησε τοὺς ἐλαφροὺς κοσμικοὺς κύκλους τῆς Καλκούττας. Τώρα φαίνονταν σοβαρὴ, ὅπως ἦταν κατὰ βῆθος. Οἱ πρώτες τῆς ἐπιφυλάξεις εἶχαν περάσει κι’ αἰσθάνονταν μεγάλη ἐκτίμηση καὶ συμπάθεια πρὸς τὸν νέο ξάδερφό της. Τὰ μεγάλα του προτερήματα τῆς εἶχαν ἐπιβληθεῖ. Προπάντων ἀπὸ τὸ πρῶτ’ ἐκεῖνο πού, ἐνῶ ὁ Παῦλος μποροῦσε νὰ σωθῇ κολυμπώντας πρὸς τὴν ξηρά, προτίμησε νὰ μείνῃ καὶ νὰ πεθάνῃ μαζί της.

Τὸ βράδυ κατὰ τίς ἕξη, ἄκουσαν στὸ ξενοδοχεῖο στρατιωτικὴ μουσική, ποὺ ἔπαιζε «Ροβέρτο Διάβολο» (ὑπὸ τοῦ κ. Ρετὸ βέβαια). Ἦταν τὸ ὁ πεζοναυτικὸ σύνταγμα ποὺ ἀποχαιρετοῦσε τὴ Σαϊγκόν. Στὶς ἑννιά θὰ ἐπιβιβάζονταν.

—Δὲν πᾶμε καὶ μετὰ λίγο ἔξω νὰ ἰδοῦμε τὸν κόσμο; ἐπρότεινε ἡ Ἀνθῆ. Ἐχουμε καιρὸ ἀφοῦ τὰ πράγματά μας εἶναι ἔτοιμα.

Τὴν ἄκουσαν καὶ βγήκαν.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγεμα, ὁ ναύτης Κωδίκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς σωτήρες τῶν ἡρώων μας, ἀφοῦ ἔστειλε στὴ μητέρα του τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἔδωσαν γι’ ἀμοιβή, ἔτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὸ πλοῖο του, ὅταν τὸν σταμάτησε στὴν προκυμαία ἕνας παράξενος ἄνθρωπος.

—Ἦταν νέος μετὰ φορεσιὰ ἀναμίτικη, ἀγένειος, χαλκόχρωμος, στυνός. Τὰ μάτια του σκεπάζονταν ἀπὸ μαῦρα μαλλιά, τὸ κεφάλι του ἀπὸ πανύψηλο καπέλλο καὶ τὸ στόμα του ἀπὸ μιὰ χάρτινη βεντάλια.

“Ἐκπληκτός, ὁ νεαρὸς ναύτης τὸν κοίταξε ἐρωτηματικὰ: τί τὸν ἤθελε; Χωρὶς νὰ μιλήσῃ, ὁ Ἀναμίτης τοῦ ἔδειξε μετὰ τὸ δάκτυλο τὴν κορδέλλα τοῦ ναυτικοῦ του καπέλλου ποὺ ἔγραφε μετὰ χρυσὰ γράμματα: «Ήρα».

“Ἐπειτα, μετὰ ὑπόκωφη φωνή, ρώτησε:

—Καράβι γαλλικὸ;

—Μάλιστα.

—Πότε φεύγει;

—Αὐριο τὸ πρῶτ’.

—Παίρνει ἐπιβάτες;

—“Ὁχι, εἶναι πολεμικὸ. Στρατὸ μόνο κι’ ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους.

“Ο παράξενος ἄνθρωπος φάνηκε ἐκανοποιημένος ἀπ’ αὐτὲς τίς πληροφορίες. Χωρὶς νὰ πῇ ἄλλο τίποτα,

ἔχωσε τὸ χέρι στὴ ζώνη του, ἔδγαλε μιὰ χούφτα σακέτες καὶ τίς ἔδωσε στὸ ναῦτη. Καὶ πρὶν ὁ Κωδίκ καταλάβῃ πῶς ἦταν νομίσματα ἀναμίτικα, ὁ ἄνθρωπος εἶχε γίνεῃ ἄφαντος.

Θ’.

Δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

ὁ Κομπεροῦσσος

“Ο Κωδίκ ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του στὴν προκυμαία καὶ, τραηγμένος ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ μουσική ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ, προχώρησε ὡς τὴν πλατεῖα.

Ἡ γιορτὴ ἦταν στὴν ἀκμὴ της. “Ὅλη ἡ Σαϊγκόν ἦταν μαζεμένη ἐκεῖ. Εὐρωπαῖοι, Ἀναμίτες, ξένοι ἔμποροι, ἀξιωματικοὶ μετὰ μεγάλη στολή, κυρίες μετὰ λαμπρὲς τουαλέτες, μανδαρῖνοι μετὰ μεταξωτὰ κεντημένα φορέματα, μανδαρῖνες μετὰ βαμμένα χεῖλια—στὴν Εὐρώπη δὲν εἶχε διαδοθεῖ ἀκόμα ἡ ἀνατολίτικη αὐτὴ μόδα—τριγύριζαν στὶς δειρσοτοιχίες τῆς πλατείας ἢ κάθονταν στοὺς πάγκους καὶ σὲ μιὰ τετραπλὴ σειρά ἀπὸ καρέκλες κοντὰ στὴ θάλασσα.

Σὲ λίγο ἡ μουσικὴ ἔπαψε. “Ο Κωδίκ τριγύριζε κοντὰ στὰ ναλόγια, παίζοντας μετὰ τίς σακέτες του, ὅταν ἄκουσε κοντὰ του μιὰ συνομιλία ποὺ γινόταν χωρὶς ἄλλο γι’ αὐτόν.

—Στοιχηματίζω πῶς εἶναι ἀπὸ τὴ Βρετανία, ἔλεγε ἕνας κύριος ποὺ περπατοῦσε μαζί μετὰ τοὺς νέους. Ἐχει τὸν κελτικὸ τύπο καθαρῶτα. Ἄν αὐτὸς δὲν κατέχεται ἴσα ἀπὸ τοὺς Δρυῖδες, τότε δὲν ὑπάρχει ἀνθρωπολογικὴ ἐπιστήμη.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν Κωδίκ, τὸν ρώτησε μετὰ οἰκειότητά:

—Δὲν εἶσαι, παιδί μου, ἀπὸ τὴ Φινιστέρη;

—Μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης μετὰ τὸ χέρι στὸ σκουφί του ἀπὸ τὸ Ρεκουδράνς.

—Νά το! δὲν σὰς τῆλεγα; εἶπε ὁ κύριος στοὺς δυὸ νέους.

Καὶ γυρίζοντας στὸ ναῦτη:

—Ἐγώ, παιδί μου, εἶμαι ἀπὸ τὴ Νάντη. Καὶ βλέπω πῶς θὰ ταξιδέψουμε μαζί ἀφοῦ εἶσαι τῆς «Ήρας». Τὰ παιδιά ἀπὸ δῶ κι’ ἐγὼ θὰ μπαρκαριστοῦμε ἀπόψε. Ἐχουμε ἰδιαίτερη ἄδεια ἀπὸ τὸν πλοίαρχο.

“Ο κύριος ἦταν ὁ κ. Κλοακέν καὶ τὰ παιδιά ὁ Παῦλος κι’ ὁ Χάνδος.

—Δὲν ἤσουν, νομίζω, καὶ σὺ στὴν ἀτμάκατο; ρώτησε ὁ Παῦλος κοιτάζοντας τὸ ναῦτη μετὰ προσοχή καὶ μετὰ συμπάθεια.

—Μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Κωδίκ ποὺ μετὰ τὸ πρῶτο βλέμμα ἀναγνώρισε τοὺς ναυαγούς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ

Κι’ ἦρθε μέσ’ τὰ φέγγη τὰ χλωμά
“Ὁρθρος πρώτης ἀνοιξῆς σιμά.

Τέλλος Ἄγγελος

“Ὅταν πρωτῆρθε, μέρες καὶ μέρες τὸ χωριὸ μούσκευε κάτω ἀπὸ μιὰν ἀδιάκοπη βροχή. “Ο οὐρανὸς κατέβαινε θολὸς ὡς τίς κορυφές τῶν λόφων καὶ κλειούσε σὰν καπάκι πᾶν ἀπ’ τὴ μικρὴ κοιλάδα. Τότε δὲ συλλογίστηκα καθόλου νὰ ποῦτῃσω τί ἦταν ἐκεῖνα τὰ δέντρα, ποὺ τὰ γυμνὰ κλαδιά τους βγαίναν πᾶν ἀπ’ τοὺς φράχτες, πηγαῖναν καὶ γραντζούνιζαν τὰ μούσκεμένα κάγκελα τὰ λιανικὰ καὶ τὰ θολὰ τζάμια τῶν παραθυρίων.

Ἔτσι γυμνὰ, δίχως κανένα ρυθμὸ, καμμιὰ ἀνάταξη στὴ γύμνια τους, μαυρισμένα ἀπ’ τὴ βροχή, σὰν ἀναμελισμένα, δέρονταν ὡς κάτω τὴ μικρὴ κοιλάδα κι’ ἦταν ἀκόμα μιὰ βαρετὴ λεπτομέρεια στὸν καινούργιο κι’ ἀσυντρόφιστο τόπο.

Πέρασε καιρὸς, θαροῦσα κάποτε πῶς τὸ χωριὸ θὰ πνιγόταν, θὰ βούλιαζε κατ’ ἀπ’ τὴν ἀτελείωτη νεροποντὴ κι’ ὁ οὐρανὸς θὰ γλιστροῦσε βαρὺς νὰ τ’ ἀποσκεπάσῃ.

Μιὰ μέρα, μιὰ χλωμὴ κηλὶδα φάνηκε, μέσ’ τὰ μαῦρα σύννεφα, ἕνα φῶς κίτρινο ἔπεσε πάνω στὸ μούσκεμένο κόκκινο χῶμα τῶν λόφων, κι’ οἱ τοῦφες τῶν πεύκων ξεχώρισαν ἀνοιχτόχρωμες. Ἐνα χαμόγελο γαλάζιο στὴ μέση τοῦρανοῦ, κι’ ἀντίκρου στὸ παράθυρό μου, πάνω σ’ ἕνα ἀπ’ τὰ κακκρίζονα ἐκεῖνα δέντρα ποὺ δὲν εἶχαν ὄνομα, ἕνα χλωμὸ ἀστράκι. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὸ θάμμα ἔγινε γλήγορο. Τὰ σύννεφα τραβήχτηκαν, ὁ οὐρανὸς ξάνοιξε, καὶ κάθε πρῶτ’ καινούργια ἀστράκια ἀναβάν στ’ ἀντικρυνὸ δέντρο, σ’ ὅλα τὰ ὁμοῖα δέντρα ποὺ ἀπλωναν τὰ κλαδιά τους πᾶν ἀπ’ τίς φράχτες, γύρω στὰ λιανικὰ, ὡς μέσα τ’ ἀνοιχτὰ παράθυρα. “Ο ἀέρας ἔφερνε ἕν’ ἀλαφρὸ ἄρωμα ποὺ μόλις ἀνάσινες βαθεῖα δὲν τῶδρισκες πειά, ἀλλὰ ἐνοιωθες πῶς ἦταν πάντα χυμένο γύρω.

Κι’ ἦρθε πάλι ἡ βροχὴ μουντή, κι’ ἔπνιγε τὸ χωριὸ, ὁ οὐρανὸς κατέβηκε βαρὺς στοὺς λόφους. Τὰ στράκια πέσαν καὶ σβύστηκαν στὰ θολὰ αὐλάκια ποὺ κυλίσανε πάνω στὰ ξεφτισμένα καλντιρίμια, καὶ μονάχα ἔμεινε τὸ μήνυμα ποῦχαν φέρει, τὸ μήνυμα γιὰ μιὰ χαρὰ ποὺ θαρρόταν δίχως ἄλλο.

ΜΥΡΙΝΗ

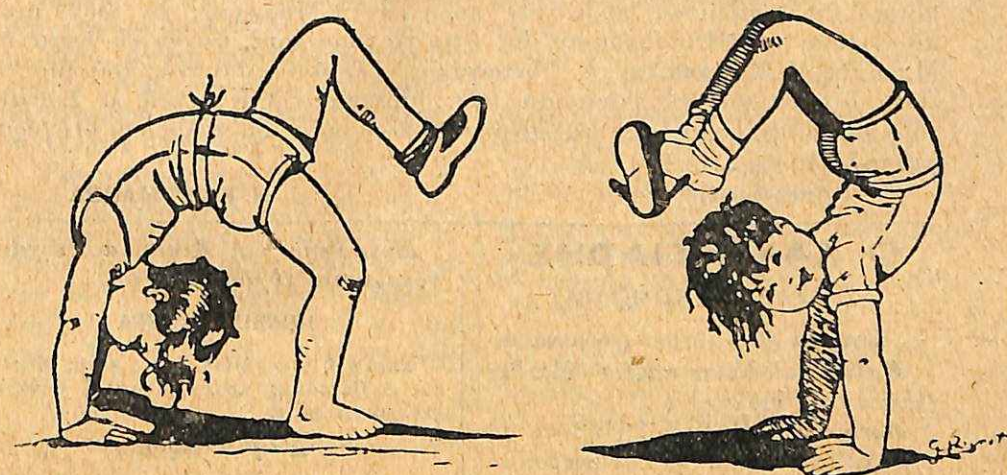
ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙ ΑΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ’.—Τὸ μεγάλο Ἰπποδρόμιο

“Ο μπαμπὰς ἔλειπε σὲ ταξίδι γιὰ δουλειές του. Ἡ μαμὰ ἔπρεπε νὰ κάθεσαι στὴς θειᾶς Εὐγενίας, στὸ Μαρούσι, γιατί ἦταν βαριὰ ἀρρωστη καὶ δὲν εἶχε ἡ καίμενη κανένα νὰ τὴν περιποιῇται. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μένουν τὰ παιδιά στὸ σπίτι μονάχα μετὰ τίς ὑπηρετίες—κι’ ὁ Θεὸς τὸ ξέρεῖ τί θάκανε κείνο τὸ Σκαλιστήρι!—ἡ μαμὰ ἀποφάσισε νὰ τὰ στείλῃ, γιὰ λίγες ἡμέρες, στὸ θειὸ τους, τὸν κ. Παρασκευᾶ, ποὺ καθόταν σὲ βίλλα στὴν ἑσοχή, κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη πόλη.

Ἦταν οἱ διακοπὲς τοῦ Πάσχα, κι’ ἔτσι ἡ Μπέμπα δὲν θάκανε μαθή-

ματα. (Ὁ Μπέμπος, εἶπαμε, δὲν πῆγαινε ἀκόμα σχολεῖο). “Ο καιρὸς ἦταν γλυκὸς—ἀνοιξὴ πιά—καὶ τὰ παιδιά δὲν εἶχαν φόβο νὰ κρυώσουν. Γιὰ τὰ παιχνίδια τους, θάχαν τὸ μικρὸ τους ξάδερφο, τὸν Ἀντωνάκη, ποὺ ἦταν στὴν ἡλικία τῆς Μπέμπας. Καὶ γιὰ ἐπίβλεψη, νὰ μὴν κάνουν ἀταξίες καὶ τοῦ κεφαλιοῦ τους, θάταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μαργαρώ ποὺ θὰ τὰ συνόδευε, ὁ θειὸς τους κι’ ἡ θειὰ τους.

Μπῆκαν λοιπὸν τὸ πρῶτ’ στὸ τραῖνο—ἡ Μπέμπα, ὁ Μπέμπος κι’ ἡ Μαργαρώ—ἔφτασαν τὸ βράδυ στὴ μεγάλη πόλη, κι’ ἀπὸ τὸ σταθμὸ, ὅπου τοὺς περίμεναν ὁ κ. Παρασκευᾶς, ἡ κυρία Παρασκευᾶ κι’ ὁ Ἀντωνάκης, μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο καὶ πῆγαν στὴν ἑσοχὴ βίλλα.

Ἐκεῖ περνοῦσαν πολὺ ὥρα τὶς ἡμέρες τους. Καὶ συχνά, μετὰ τὸ αὐτοκίνητο, πῆγαιναν νὰ διασκεδάσουν καὶ στὴ μεγάλη πόλη, ποὺ εἶχε ἕνα σωρὸ θεάματα. “Ο Ἀντωνάκης ἦταν πολὺ καλὸς σύντροφος, μὰ κι’ ὁ θειὸς κι’ ἡ θειὰ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ περιποιηθοῦν καὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὰνιψάκια τους.

Μιὰ μέρα, μόλις μπῆκαν, ὅλοι μαζί, στὴ μεγάλη πόλη, ἀναγκάστηκαν νὰ σταματήσουν τὸ αὐτοκίνητό τους, γιὰ νὰ προάσῃ μιὰ παράξενη πομπή, ποὺ ἀναστάτωνε τὸ δρόμο.

Μπροστὰ ἦταν μιὰ μπάντα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά ὄργανα, ποὺ τὰ ἔπαιζαν ἄνθρωποι γυμνῶν σὰ μασκαράδες. Ἐπειτα μιὰ πελώρια πινακίδα σ’ ἕνα ψηλὸ κοντάρι, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἕνας ἀθλητὴς κι’ ἡ πινακίδα αὐτὴ μετὰ μεγάλα πολυχρώμα γράμματα ἔγραφε: «**Ἰπποδρόμιον Νάξβα, τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου.**» Ἐπειτα ἕνας ἑλέφαντας, ποὺ στὴ ράχη του ἔκανε τοῦμπες ἕνας μικρὸς κλόουν, καὶ στὰ πλευρὰ του εἶχε κορμασμένες

ένα σωρό ρεκλάμες, πού έλεγαν τί και τί μπορούσε κανείς να ιδί στο 'Ιπποδρόμιο: Γυμνασμένα αλογα, σκυλιά, μαϊμούδες—σχοινοβάτες, πηδηγτές, μπαλαρίνες—όλοκληρο θηριοτροφείο με λιοντάρια, τίγρεις, πάνθηρες—και πολλά περιεργότατα τέρατα, τόν 'Υδροκέφαλο, τις Κολημένες Δίδυμες 'Αδελφές, τὸ Παιδί με τὸ σκυλίσι κεφάλι, τὴ Γυναίκα με τὰ γένηα, τὸ Νάνο, τὸ Γίγαντα και καθέξής.

Ένα σωρό μικροὶ κλόουν και παλιάτσοι ἔκαναν τοῦμπες ολόγυρα στὸν ἑλέφαντα, κι' ἀκολουθοῦσαν οἱ μπαλαρίνες με τις ὠραίες φορεσιές τους, καβάλλα σὲ μικρὰ αλογα.

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν ἑκθαμβα. Κι' αἶμα πέρασε ἡ πομπή, πὺν ὁ κόσμος τὴν ἔβλεπε σὰ χαζὸς και τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου τὴν ἀκολουθοῦσαν με φωνὲς και χοροπηδήματα, ὁ 'Αντωνάκης εἶπε:

—Μπαμπά, θὰ πάμε και μεῖς στὸ 'Ιπποδρόμιο; Νὰ πάμε, ἔ:

Ὁ κ. Παρασκευᾶς τὸ ὑποσέθηκε. Ναί, τὴν Κυριακὴ τὰπόγεμα, τὰ παιδιὰ θὰ κατέβαιναν πάλι στὴν πόλη με τὴ Μαργαρώ, νὰ ἰδοῦν μιὰ παράσταση τοῦ 'Ιπποδρόμιου. Κι' ἀπὸ τὴ χαρά τους, ἔκλεινε τὴ νύχτα, ὁ Μπέμπης, ἡ Μπέμπα κι' ὁ 'Αντωνάκης, δὲν μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὅλο ἔλεγαν γιὰ τὰ θαυμάσια πὺν θάβλεπαν τὴν Κυριακὴ, κι' ἔκαναν τοῦμπες ὅπως εἶχαν ἰδεῖ νὰ κάνουν οἱ κλόουν κι' οἱ παλιάτσοι ολόγυρα στὸν ἑλέφαντα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΥΧΗΣΙΑΡΗΣ

ΔΙΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Καίτη και Νίνα μαζί.—Μὰ δὲν εἴπατε στὴ Φιρλακή;

Δινούλα.—Πήδησε! Πήδησε τὸ φίδι ἀπ' τὴ Φιρλακή, στὸ χωριό.

Πετράκης.—Τρύπωσε ἀπ' τις χαραματιές πὺν βλέπουμε στὴν ἐκδρομῇ.

Νίνα, ξεσπᾷ.—Χά, χά, χά!

Καίτη, γελᾷ.—Χά, χά, χά!

Καίτη και Νίνα, γελοῦν με τὴν καρδιά τους.

Νίνα, στὴν Καίτη.—Τί καυχησιάρικο παιδί εἶν' αὐτό!

Καίτη.—Ξέρεις, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε ἕνα μάθημα.

(Μιὰ στιγμή σιωπῇ).

Νίνα και Καίτη, σκέπτονται.

Νίνα.—Τὸ βρήκα! Ἐλάτε δὴ!

Πετράκης και Δινούλα, πλησιάζουν.

Νίνα.—Ἐλάτε δὴ.

(Ἡ Νίνα και ἡ Καίτη κάθονται στὸ ντιβάνι. Ἡ Δινούλα και ὁ Πετράκης μπροστὰ τους).

Νίνα.—Τώρα πὺν θάρθῃ ὁ Πετράκης, ἐμεῖς θὰ κρυφτοῦμε, θὰ πάσουμε και τὴ Μαρία και (μιλᾷ σιγά, σιγά, δὲν ἀκούγεται). Καλὰ; Σύμφωνοι; Ὁραῖα! Μπράβο!

Καίτη.—Θαυμάσια!

Δινούλα.—Χά, χά, χά! Πὺς θὰ γελᾷσω... (Παραπονητικά). Γιατί ἐγὼ τις ἔφαγα κίλας.

Πετράκης.—Φίνα, φίνα! Ζήτω! Ζήτω!

Καίτη.—Γρήγορα, ἔμω, γρήγορα. Πρὶν ἔρθουν οἱ μαμάδες μας και μᾶς προφθάσουν.

(Γίνεται σιωπῇ).

Πετράκης, φωνάζει μέσ' ἀπὸ τὴν κουρτίνα.—Κούκου! Κούκου! Ποῦ εἶμαι;

Δινούλα, βγάζει τὸ κεφάλι της.—Πετράκη!

Πετράκης, βγάζει τὸ κεφάλι του.

Δινούλα, βάζει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.—Σσος!... Σιωπῇ!

(Γίνεται σιωπῇ).

Πετράκης και Δινούλα, σὲ λίγο βγάζουν τὰ κεφάλια τους και οἱ δὺν, με τὸ δάχτυλο στὸ στόμα. Στριφογυρίζουν τὸ κεφάλι, κάνοντας.—Σσος... σιωπῇ... (Ξαφνικά βάζουν και οἱ δὺν τὰ γέλια).

(Ἀκούονται βήματα).

Πετράκης και Δινούλα, κρύβονται.

Σκηνὴ δευτέρα

Γιαννάκης.—Παρών! (κοιτάζει γύρω του). Μπά! Τί γινήκανε; Τρῶνε δηλαδή; Ἦρθε ὁ θεῖος; Ἡ θεῖα; Ἀπὸ τώρα; ἦρθε κι' ἡ Μαμά μου; Θὰ φύγουμε; (Σκέπτεται). Μὰ τότε πὺς ἡ ὀπηρετρία μου εἶπε: «Στὴν κάμαρά τους εἶναι»; (Φωνάζει δυνατά). Δινούλα! Δινούλα! Πετράκη!... Οὐφ! Καὶ δὲν ἔχει φῶς αὐτὴ ἡ κάμαρα. Οὐφ! (Φωνάζει). Δινούλα! Πετράκη!

Σκηνὴ τρίτη

Ὑπηρετρία.—Τί θέλεις, Γιαννάκη;

Γιαννάκης.—Θέλω τὴ Δινούλα. Ποῦ εἶναι; Ποῦ πήγανε; Δὲν εἶν' ἐδῶ.

Ὑπηρετρία.—Τώρα ἔρχονται. Πήγανε στὴ τραπεζαρία νὰ πιθοῦν νερό.

Γιαννάκης.—Ἄ, καλὰ!

Ὑπηρετρία.—Νά, ἔρχονται. (Φεύγει).

Σκηνὴ τετάρτη

Γιαννάκης.—Ἄ, στάσου κι' ἐγὼ νὰ τοὺς κάνω τὸν κοιμισμένο. Νὰ τοὺς παίξω ἄλλο ἕνα παιχνιδάκι. (Βάζει τὰ χέρια του πάνω στὸ τραπέζι και σκύβει τὸ κεφάλι). Χχχ... Χχχ... (Ρουχαλίζει).

Σκηνὴ πέμπτη

Καίτη, μπαίνει σιγανὰ, μεταμορφωμένη σὲ ἀράπη, με κόκκινο σαρίκι και πτερὰ γύρω στὸ κεφάλι. Στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα.

Γιαννάκης, ἐξακολουθεῖ νὰ ρουχαλίζει.

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! Γκούχ!...

Γιαννάκης, ρουχαλίζει δυνατῶτερα.

Καίτη, βήχει δυνατῶτερα.

Γιαννάκης, ἐξακολουθεῖ νὰ ρουχαλίζει.—Χχχού! Χχχού! Χχχού... Χχ...

Καίτη, χτυπᾷ τὸ πόδι κάτω, δυνατά.—Τούκ! Τούκ! Τούκ! (Βήχει). Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, σιγανὰ και μισοσηκώνοντας τὸ κεφάλι.—Μὰ τί κάνει ἔτσι; Νὰ δῶ; (Κουφοβλέπει και πετάγεται ξαφνικά). Μπά! Θεέ μου, Θεούλη μου! (Κάνει δὺν βήματα πίσω).

Καίτη, στέκεται ἀκίνητη.

Γιαννάκης, σαστισμένος.—Τί... Ποιός... Ὁνειρο εἶναι; Ὁνειρο; Χμμ... (Μισογελώντας). Ὁνειρο εἶναι. Ὁνν... ὄνν... ὄνειρο-ὄνειρο. Κοίκοι... κοί... κοιμήθη... κοι... κοιμήθηκα. (Κρύβει τὰ μάτια του με τις παλάμες).

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! Γκούχ!

Γιαννάκης, ξεσκεπάζει τὰ μάτια του, καταφοβισμένος.—Ἀκόμα κοιμάμαι! (Τσιμπιέται). Νά! Νά! Εὐπνα! Εὐπνα! Γιαννάκη. (Χτυπιέται). Γιαννάκη, ξύπνα! Εὐπνα! (Κρύβει πάλι τὸ πρόσωπό του με τις παλάμες).

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! **Γιαννάκης,** ξεσκεπάζει τὰ μάτια του.—Ἀκόμα!... Κοί... κοιμάμαι! Κοί... κοιμαῖμαι ἀκόμα; (Τρέμοντας πέρνει τὸ ποτήρι με τὸ νερό, βάζει στὴ φούχτα του και ὀφθαλμοὺς στὸ πρόσωπό του). Ἀφού! Ἀφού! Ἀαα! (Κοιτάζει τὸν ἀράπη με γουρλωμένα μάτια).

Καίτη, κάνει ἕνα βήμα.

Γιαννάκης.—Μή! Μή! Ὁνειρο, μὴν ἔρχεσαι, μὴ! (Ὁπισθοχωρεῖ). Ἀχ, Ἀχ! Πότε θὰ ξυπνήσω; (Τρίβει τὰ μάτια του, και τὰ σκεπάζει με τις παλάμες).

Δινούλα, βγάζει τὸ κεφάλι της, ἀπὸ τὴν κουρτίνα, γελαστή.

Πετράκης, βγάζει τὸ κεφάλι του, βλέπει τὴ Δινούλα, τὴς κάνει νόημα νὰ μῇ μέσῃ. Κρύβονται κι' οἱ δὺν.

Καίτη, βήχει.—Γκούχ! Γκούχ! **Γιαννάκης,** ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Σκηνὴ ἕκτη

(Μπαίνει ἡ Νίνα με τὴν ἴδια μεταμφίεση και στέκεται ἀκίνητη στὴν εἴσοδο).

Γιαννάκης.—Ἀχ; Κι' ἄλλος! Κι' ἄλλ... Κι' ἄλλος. Κι' οἱ κουρτίνες κουνοῦνται, οἱ κουρτίνες. Μεγαλώνει... Μεγαλώνει τὸ ὄνειρο. (Κλαψιάρικα). Πόσοι εἶναι ἀκόμα πίσω ἀπὸ τις κουρτίνες; (Χτυπιέται δυνατά). Μὰ ξύπνα πιά, Γιαννάκη! Ἀἴντε! Ὁρα νὰ πᾶς σχολεῖο. (Γουρ-

λώνει τὰ μάτια του, κοιτάει τοὺς ἀράπηδες).

Καίτη και Νίνα, πλησιάζουν κατὰ ἕνα βήμα.

Γιαννάκης, ὀπισθοχωρεῖ.—Φύγετε ὄνειρα! Φύγετε! (Γονατίζει). Μὰ τί θέλετε; Ὁ, τι... ὅ, τι θέλετε... Τί θέλετε; Τί... Τί θ... τί θ... τί θέλετε;

Σκηνὴ ἑβδόμη

(Μπαίνει ἡ Μαρία με τὴν ἴδια μεταμφίεση. Στέκεται ἀκίνητη).

Μαρία, με ἀργὴ και δυνατὴ φωνή.—Θέλου με ἔ-σέ-να.

Νίνα, Καίτη και Μαρία, τεντώνουν τὸ δεξιὸ χέρι ἀργὰ και καλοῦν τὸ Γιαννάκη με νόηματα. Ἡ κίνηση γίνεται δὺν τρεῖς φορές).

Γιαννάκης, ἀρπάζει τὴν καρέκλα, τὴ βάζει μπροστὰ του. Ὁχυρώνεται. Καθὼς εἶναι γονατισμένος, βλέπει τοὺς ἀράπηδες ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς καρέκλας.—Ἐμένα; (Δείχνει τὸν ἑαυτό του με τὸ χέρι του). Ἐμένα θέλετε; Ὁνειρο; Δὲν εἴσθε ὄνειρο;

Νίνα, Καίτη και Μαρία, νεύουν «ὄχι» με τὰ χέρια, σκύβοντας ὡς τὴ γῆ.

Γιαννάκης, με ἀπορία.—Δὲν εἶναι ὄνειρο... Ὁχ! Θεέ μου! Τί νάιναι; Κλέφτες εἶναι; Κλέφτες! Ὁχ! (Δυνατά!) Τί θέλετε; Νά. Πάρτε. Πάρτε ὅ, τι θέλετε. Νά, πάρτε κι' ὅ, τι ἔχω ἀπάνω μου. (Ἀδειάζει γρήγορα με φοβισμένες και νευρικές κινήσεις τις τσέπες του). Νὰ τοὺς βόλους μου, νὰ ἕνα δίφραγκο, νὰ τὸ μεταξωτό μου τὸ μαντήλι. Πάρτε, πάρτε (τοὺς τὰ ρίχνει). Κι' ἀπ' τὴν κάμαρα αὐτὴ πάρτε ὅ, τι θέλετε.

Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὰ δὺν χέρια «ὄχι», ἐνῶ ἡ Μαρία φωνάζει δυνατά.

Μαρία.—Θέλου με ἔ-σέ-να.

Γιαννάκης, κλαψιάρικα.—Γιατί; Τί νὰ με κάνετε; Ποῦ νὰ πάμε; (Κλαίει).

Μαρία.—Φιρλακή! Στὴ Φιρλακή πᾶμε!

Γιαννάκης, ξαφνιασμένος.—Φιρλακή;

Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὰ κεφάλια τους νάι, χαμηλώνοντας ὡς τὴ γῆ, ἐνῶ ἡ Μαρία φωνάζει:

Μαρία.—Παλέψης με φίδι. Με θηρίο!

Γιαννάκης, μ' ἀπορία.—Θηρίο; Φίδι;

Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὸ κεφάλι τους «ναί, ναί», χαμηλώνοντας ὡς τὴ γῆ, ἐνῶ ἡ Μαρία φωνάζει:

Μαρία.—Μπεῖς μέσα σὲ χαραματιές!

Γιαννάκης, μ' ἀπορία.—Χαραματιές; (Ξαφνικά σηκώνεται ἀπάνω. κρατώντας μπροστὰ του τὴν καρέκλα). Ἄ! Στὴν Φιρλακή! Τὸ θηρίο πὺν γαυγίζει, τὸ φίδι με τὰ... τὰ... (ἀφήνει τὴν καρέκλα, ξύνει τὸ κεφάλι του και τὴ σηκώνει πάλι) τὰ... πὺς τὰ εἶχα πῆ... τὰ ποδάκια, πὺν τοῦ, πὺν τοῦσπασα τὰ... τὰ πλευρά; Ναί;

Μαρία, Καίτη και Νίνα, νεύουν με τὰ κεφάλια, χαμηλώνοντας ὡς τὴ γῆ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΙΡΣΙΜ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ψηλά, στὸ πέμπτο πάτωμα, μονάχα ἕνα παράθυρο ἀγρυπνεῖ, ὁ δρόμος ὁ ἀσφαλτοστρωμένος, κάτω, ἀπ' τὴν ψιχάλα ἔχει βραχεῖ.

Καὶ πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἕνας νέος, με τὸν ἀγκώνα στὸ τραπέζι, τὰ δάχτυλα, σ' ἕνα βιβλίο ὡς σκύβει στὸ εὐρὸ τὸ μέτωπό του παίζει.

Μεσάνυχτα. Τοῦ τοίχου τὸ ἔκκρεμές, στὸ διάδρομο, σημαίνει ἀργά. Σημαίνει, και μιὰ μουσικὴ ἀπαλὴ και σὰν ἀπόμακρη κυλᾷ.

Κυλᾷ μιὰ μουσικὴ, πὺν νανουρίζει και πὺν τὸ πνεῦμα γαληνεύει. Σὰ μιὰ φωνὴ ψυχῶν ἀγαπημένων, πὺν τραγουδοῦν, ἀπὸ τὰ ἑρῆβα.

Κι' εἶναι μαζί σὰν κάποια ἀναλαμπή, πὺν ρίχνει φῶς στὸ περασμένο. Σὰν ἀγγελοῦ χαμόγελο σοφὸ, με βλέμματα χαμηλωμένα.

Μεσάνυχτα. Τ' ἀλύχτημα ἑνὸς σκύλου, ἔμακρο, στὴ σιγὴ κυλᾷ...

Ἔτσι μιὰ εἰκόνα ὁ νέος θαρρεῖ και μάντρα, ἕνα γλόμπο στὴ γωνιά. [βλέπει:]

Μιὰ μάντρα κι' ἕνα γλόμπο πὺν νυστάσ' ἀγαπημένη γειτονιά. [ζει χάνεται ἕνας κατήφορος στὰ σκότη και, μέσ' στὰ σκότη, μιὰ κιά...]

Ποῖα νᾶναι; Καὶ γιὰ πὺν τάχα τραβᾷ; Αἰθέρια και θαμπὴ κι' ἀχνή, σὺμβολο μοιάζει, τὰ σβυσμένα πιά ὄνειρα, πὺν ἔκανε παιδί.

Ψηλά, στὸ πέμπτο πάτωμα, μονάχος, ποῖος τὸλεε τώρα ν' ἀγρυπνᾷ;

Καί, συντροφιά, τοὺς χτύπους νᾶχου τοῦ ρολογιοῦ, στὴ σιγαλιά; [μόνο,

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Έδω κοιμάται μιά κογκάϊ, είπε ο Μπά δείχνοντας την κάμαρα της Τι-Σάβυ.

— Για να ιδούμε, έκανε ο Νγκουγιέν.

Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Τήν έσπρωξε, μ'α είδε άμέσως ότι ή κάμαρα ήταν άδεια.

— Να έφυγε άραγε; ρώτησε μ' άμνηχανία.

— Όχι, έκανε ο Μπά, άκουστε.

Από την άλλη άκρη του διαδρόμου έφθαναν στ' αυτιά τους κάτι περίεργοι κρότοι.

— Έκεϊ είναι βέβαια! είπε ο Μπά.

Βρίσκεται στην κάμαρα του κ. Ντελαλάντ μαζί με τα παιδιά.

— Άνοιξτε αυτή την πόρτα! πρόσταξε ο Νγκουγιέν.

Το βάρβαρο αυτό πρόσταγμα που ειπώθηκε με δυνατή φωνή, πάγωσε τη Σιμόνη.

Αφημένοι μόνοι τους, χωρίς καμμία βοήθεια, προστατευμένοι από τους έχθρους τους με μερικά γελοία έπιπλα, πώς θα μπορούσαν να τους αντισταθούν;

Η κογκάϊ και το κοριτσάκι δεν τολμούσαν να κάνουν ούτε το παραμικρό κίνημα μέσα στο στρώμα όπου ήταν τυλιγμένες. Και στην αρχή ο Ντεν, τρομοκρατημένος και αυτός, κι' έχι άδικαιοσύνητα, σκέφθηκε μήπως θα ήταν καλύτερο να παραδοθή χωρίς να δοκιμάση να άντισταθή.

Όστόσο δεν το έκανε. Ήταν παιδί με καρδιά όμι-

κρός Ντεν κι' έλεγε μέσα του πώς έπρεπε να άμυνθι με κάθε θυσία. Σάν προστάτης της άδελφής του έπρεπε να τ'α ριψοκινδυνεύση όλα για να τήν σώση.

Μαζεύοντας όλο του το θάρρος φώναξε με σταθερή φωνή:

— Ποιοι είστε και τί θέλετε;

— Μή σε κόφτει! φώναξε ο Νγκουγιέν. Άνοιξε! αυτό μονάχα σου ζητούμε.

— Με συγχωρήτε, λάθος κάνετε. Με ποιό δικαίωμα μπήκατε έδω μέσα και δίνετε διαταγές;

— Θα τ'ο βουλώσης, σκυλόφραγκε, και θα κάνης αυτό που σου λέω; Ό Ντεν, δέν φοβόταν πιά. Ή βρισιά τόν άγρίεψε.

— Να κάνω ό,τι μου λένε; Όχι δέν θα τ'ο κάνω. Και προσέξετε. Ή κ α ν ά φ α (*) δέν είναι μακρυά.

— Άνοιξε άμέσως! φώναξε ο Τάν.

Ό Ντεν κρατούσε πάντα το μπράουινγκ του κατά την πόρτα. Αντί για άλλη άπάντηση τράδηξε τη σκανδάλη, και μιά φωνή λύσσας και πόνου άκούστηκε από το διάδρομο.

Ένας από τους ληστές είχε φαίνεται χτυπηθεί και μάλιστα άσχημα.

Όστόσο ή φωνή του Νγκουγιέν άκούστηκε σκληρή και έπιτακτική:

— Δέν θέλεις

να παραδοθής;

— Όχι άπάντησε σταθερά ο Ντεν. Φύγετε άπ'έδω. Δέν ντρέπεσθε λίγο που τ'α βάζετε με μιά γυναίκα και με δυό παιδιά;

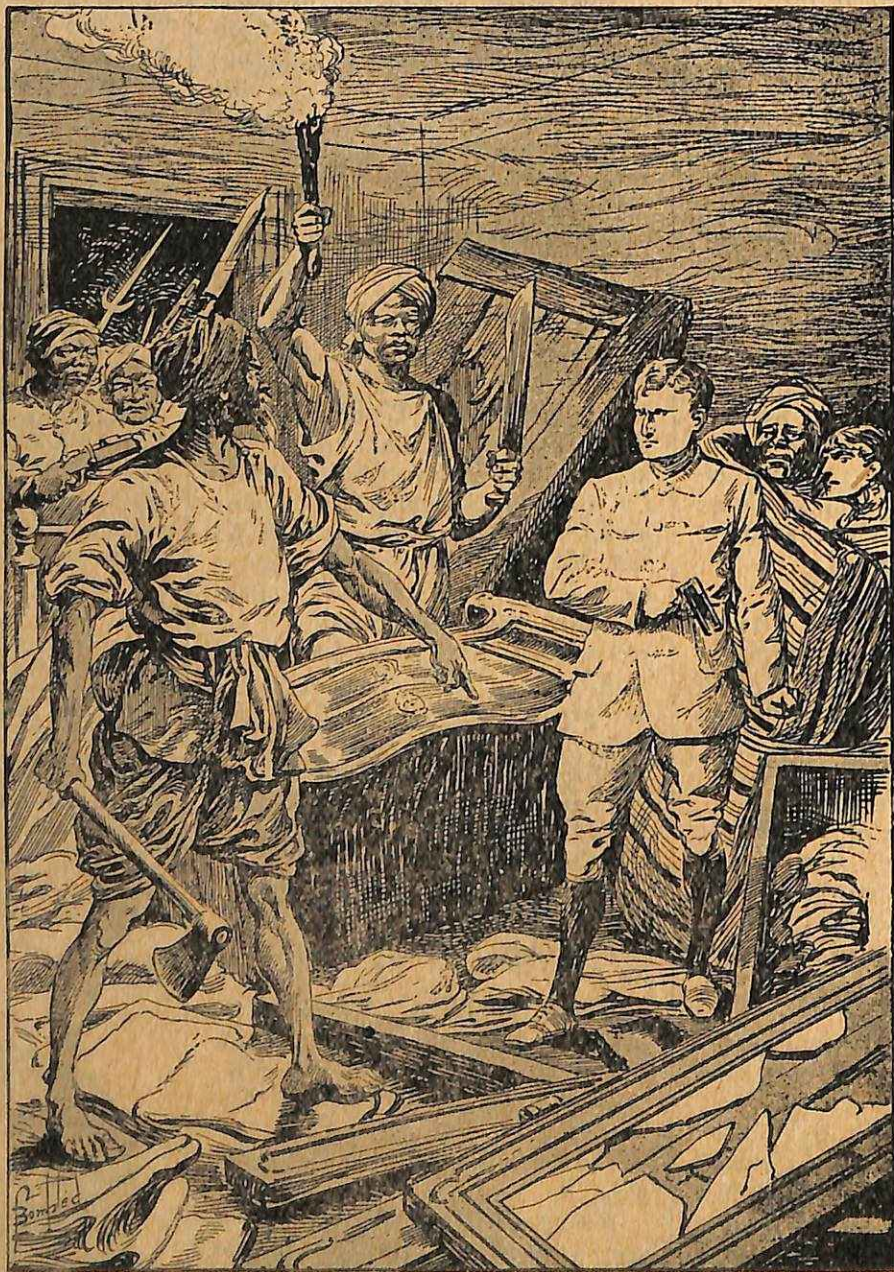
— Δέν άνοιγεις! έπανέλαθε με φοβερή φωνή ο άρχιληστής.

— Πόσες φορές πρέπει να στο ξαναπώ;

— Καλά! Έμπρός! Έπάνω του! Σπάστε την πόρτα!

Μέσα στο μπράουινγκ βρίσκονταν άκόμη τέσσερα φυσίγγια. Ό Ντεν τάρριξε και τ'α τέσσερα κι' ύστερα γέμισε βιαστικά το περιστρόφο που οί έπινικελωμένες σφαίρες του τρυπούσαν χωρίς δυσκολία τις σανίδες της πόρτας και θ'α πλήγωσαν δίχως άλλο μερικούς από τους ληστές, γιατί απέξω άκούστηκαν φωνές πόνου και λύσσας και ή έπίθεση που πρόσταξε ο Νγκουγιέν άργησε κάπως να γίνη.

(*) Σ. τ. Σ. Ή φυλακή.

— Πέταξε κάτω το πιστόλι σου, πρόσταξε ο Νγκουγιέν. (Σελ. 187, στ. γ.)

Μπροστά σ' αυτήν την άπροσδόκητη άντίσταση ο Νγκουγιέν βρισκόταν καθώς φαίνεται σε άμνηχανία. Δίχως άλλο ο ήράκλειος Τσού θα μπορούσε μοναχός του με τους ώμους του να βγάλι την πόρτα άπ' τους άρμούς της, αλλά κινδύνευε να δεχθή καμμία σφαίρα από μέσα και ο Νγκουγιέν δέν άποφάσιζε να εκθέση τη ζωή του πρωτοπαλλήκαρού του σ' ένα τέτοιο κίνδυνο. Εύκολο έπίσης ήταν ν' άπάντηση στους πυροβολισμούς των πολιτορκημένων με τόν ίδιο τρόπο. Μά ο σκοπός του Νγκουγιέν δέν ήταν ν' σκοτώση τους μικρούς Ντελαλάντ. Τί όφελος θα είχε από τ'ο φόνο τους; Αυτός ήθελε να τους πιάση ζωντανούς κι' όχι νεκρούς γιατί μόνο μ' αυτό τόν τρόπο θα πετύχαινε τους σκοπούς του.

Για λίγα λεπτά το γενναίο παιδί είχε φέρει σε δύσκολη θέση ολόκληρη τη συμμορία που φαινόταν πώς είχε άποτραβηχτεί κ' έκανε σύσκεψη. Ύστερα όμως ή κατάσταση άλλαξε ριζικά.

— Ντεν! Ντεν! φώναξε μ' άπόγνωση ή Σιμόνη που τ'ο κεφάλι της ξεπρόβαινε από το στρώμα. Προσοχή! Τ'ο παράθυρο!

Άλλάζοντας τακτική οί κακούργοι είχαν χωριστεί σε δυό ομάδες. Και ένω ο Τσού και δυό-τρεις άλλοι από τους συντρόφους του έμεναν στο διάδρομο, χρησιμοποιώντας για προπύργιο ένα στρατιωτικό κρεβάτι, που διπλωμένο στα δύο τους έφύλαγε όπωσδήποτε από τις σφαίρες, ο Νγκουγιέν, συνοδευόμενος από τόν Μπά κι' από τους όπλοήφους συμμορίτες, ξανακατέβηκε στο ισόγειο. Στην αύλη βρέθηκε μιά ξύλινη σκάλα. Αυτήν άκούμπησε ο Νγκουγιέν στο παράθυρο του κ. Ντελαλάντ και σκαρφάλωσε κι' ο ίδιος έπάνω. Ωπλισμένος μ' ένα σκεπάρνι άρχισε να πελεκάη τις γρίλλες και δέν άργησε να τις σπάση. Βέβαια μπρός στο παράθυρο ήταν βαλμένη ή βαρεία ντουλάπα, αλλά ως πότε θα βαστούσε στα χτυπήματα του Νγκουγιέν;

Μή τολμώντας ν' άνάψη φώς ο Ντεν πήγε πασπατευτά ως τ'ο παράθυρο. Δέν τού έμεναν πιά παρ' έλάχιστα φυσίγγια. Γι' αυτό δέν ήθελε να τ'α χρησιμοποιήση παρ' μόνο στην έσχατη άνάγκη.

Στηρίζοντας την πλάτη του στο

κρεβάτι που κρατούσε τη ντουλάπα στριμωγμένη, έπερίμενε, προσπαθώντας να κρύψη όσο περισσότερο μπορούσε, την άγωνία του.

— Κουράγιο! Μή χάνετε την ψυχραιμία σας, είπε στην άδελφή του. Δέν μ'ας έχουν άκόμη στα χέρια τους και σ' αυτό τ'ο διάστημα μπορεί να μ'ας έρθη βοήθεια.

Όσο άπίθανη κι' αν ήταν ή έλπίδα αυτή, έδωσε λίγο θάρρος στο κοριτσάκι. Ή Τι-Σάβυ κι' αυτή, προφυλαγμένες άπ' τ'ο στρώμα, συμμορφώθηκαν με την προσταγή του γενναίου παιδιού που στο βάθος δέν είχε μεγάλη πεποίθηση σ' αυτά που έλεγε, αλλά ωςτ'οσο ήταν άποφασισμένος ν' άμυνθι ως τ'ο τέλος.

Τώρα τ'α χτυπήματα του τσεκουριού άκούγονταν να πέφτουν έπάνω

«Ή Σιμόνη τέντωσε τ' αυτή της...»

στην ντουλάπα. Ήταν γερό έπιπλο και άντειχε. Άλλά ως πότε θα μπορούσε να άνθέξη; Αυτό δέν μπορούσε κανείς να τ'ο κρίνη, κι' άλλωστε ο Ντεν έπρεπε να στρέψη την προσοχή του πρ'ος την πόρτα που ο Τσού χτυπούσε με μανία, χρησιμοποιώντας το σιδερένιο κρεβάτι για μοχλό.

Αν δέν ήταν βαλμένο μπροστά της τ'ο κομμό, ή πόρτα θα είχε κιόλας γίνει χίλια κομμάτια. Όστόσο τ'α σανίδια της άρχιζαν ν' άνοίγουν και οί ληστές δέν θ' άργούσαν να τήν σπάσουν τελειωτικά.

Μαζεύοντας όλο του το θάρρος ο Ντεν άρχισε πάλι να πυροβολή, μ'α οί σφαίρες του δέν χτυπούσαν πιά κανέναν γιατί ο Τσού και οί άνθρωποι του ήταν καλά φυλαγμένοι πίσω από την πρωτότυπη άσπίδα τους.

Σε λίγο ο Ντεν θα βρισκόταν χωρίς πολεμοφόδια και τ'ο χειρότερο

έντελώς τ'ο πίσω φύλλο, επέταξε έξω τ'α σεντόνια και τ' άσπρόρρουχα που τ'ο έγέμιζαν, έδωσε μιά με τ'ο τσεκούρι στον καθρέφτη που έσπασε σε χίλια κομμάτια, χώθηκε ο ίδιος άνάμεσα από τ'ο άνοιγμα και πήδησε έπάνω στο κρεβάτι.

Ό Ντεν στράφηκε πρ'ος τ'ο μέρος του κι' έρριξε στα τυφλά τις τελευταίες του σφαίρες. Τ'ο σκοτάδι έσωσε τόν Άσπρο Λύκο. Ή μιά σφαίρα πέρασε μακριά, ή δεύτερη τόν πήρε ξυστά στον ώμο και ή τρίτη άποστρακίστηκε έπάνω στο τσεκούρι του.

Πάλλοντας τ'ο φοβερό του όπλο ο Νγκουγιέν άρχισε να γελάη σατανικά. Στο διάστημα αυτό, τ'ο κομμό δέχθηκε ένα φοβερό τράνταγμα που τ'ο έκανε να πέση κάτω άναποδογυρισμένο μαζί με τ'α συντρίμματα της πόρτας. Αφθονο φώς πλημμύρισε την κάμαρα και ο Ντεν άντίκρυσε μπροστά του μιά γιγαντώσμη μορφή.

— Πέταξε κάτω τ'ο πιστόλι σου! πρόσταξε ο Νγκουγιέν.

— Ή δέν σκοτώνω στη στιγμή, συμπλήρωσε ο Τσού.

Προσπαθώντας να κρύψη τη λύσσα του και την άπόγνωση του, τ'ο γενναίο παιδί άφησε τ'ο πιστόλι του να πέση χάμω. Ό Τσού

τ'ο σήκωσε με βία και με δυό πηδήματα βρέθηκε στο στρώμα όπου ήταν τυλιγμένες ή Σιμόνη κι' ή Τι-Σάβυ.

Τ'ο κοριτσάκι είχε λιποθυμήσει. Ή κογκάϊ ήταν κι' αυτή μισολιποθυμισμένη. Στυγνός, άμίλητος ο Ντεν στεκόταν μπροστά στον Άσπρο Λύκο που τόν παρατηρούσε με άγριο μίσος αλλά και με κάποια έκπληξη μαζί. Ό φοβερός αυτός κακούργος, αν όχι τίποτε άλλο, είχε ένα καλό. Ήταν γενναίος και ήξερε από γενναιότητα. Χωρίς να τ'ο θέλη έθαύμαζε την ήρωική άντίσταση του μικρού Γάλλου, που αυτός μοναχός του είχε κατορθώσει ν' άντιμετωπίση τ'οσους έχθρους.

Μά ο θαυμασμός αυτός δέν συνοδούταν από κανένα σίκτο. Σήκωσε τους ώμους του, στράφηκε στους άκολούθους του και τ'ους έδωσε μιά σύντομη διαταγή.

Και τότε οί ληστές, που είχαν κιόλας δέσει και φλώσει την Τι-Σάβυ και τη Σιμόνη, παρέλαβαν τόν Ντε-

νή, τὸν ἔδεσαν κι' αὐτὸν γερὰ καὶ τοῦ ἔβαλαν ἓνα φίμωτρο στὸ στόμα κι' ἓνα μαντήλι στὰ μάτια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μόνη

Ὅταν ἡ Σιδὼν συνήλθε, ὕστερα ἀπὸ ἓνα χρονικὸ διάστημα ποὺ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ προσδιορίσῃ, τὸ πρῶτο τῆς συναίσθημα ἦταν σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ἓνα φοβερὸ ἐφιάλτη.

Στὸ θολωμένο τῆς μυαλὸ οἱ σκέψεις δὲν μποροῦσαν ἀκόμη νὰ ξεκαθαρίσουν.

Δὲν ἤξερε οὔτε τί τῆς συνέβη, οὔτε ποῦ βρισκόταν, οὔτε ποιοὶ κίνδυνοι τὴν ἀπειλοῦσαν. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν ὀρθάνοικτα ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν γύρω παρὰ πικρὸ κι' ἀδιαπέραστο σκοτάδι. Μερικὲς ἀόριστες ἰδέες κι' ἀναμνήσεις τῆς περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς ἀλλὰ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς συναρμολογήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η «ΕΣΤΙΑ», μιὰ ἀπὸ τὶς πιδ ἔγκριτες καὶ μακρόβιες ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, γιόρτασε αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὴν Τεσσαρακονταετία τῆς. Γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν θὰ ταίριαζε νὰ σὰς μιλήσω ξεχωριστὰ — τί ἐνδιαφέρει τὰ παιδιὰ μιὰ πολιτικὴ ἐφημερίδα ποὺ τὴ διαβάσουν μόνο μεγάλοι; — ἀν ἡ ἱστορία τῆς «ΕΣΤΙΑς», ἀπὸ τὴν ἱδρυσή τῆς ὡς σήμερα, δὲν παρουσίαζε κάτι τὸ ἀληθινὰ συγκινητικὸ καὶ παραδειγματικὸ. Εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ δὲν μοιάζει μὲ κανενὸς ἄλλου τέτοιου εἶδους ἱδρύματος ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ταυρίζω κι' ἀξίζει νὰ σὰς τὴ διηγηθῶ.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ (1894) ποὺ ὁ Γεώργιος Δροσίνης εἶχε μετατρέψῃ τὸ περιοδικὸ του — τὴν περίφημη «Εἰκονογραφημένη Ἑστία», τὸ σπουδαιότερο ἑλληνικὸ περιοδικὸ — σὲ καθημερινὴ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, ἦλθε ἀπὸ τὴν Κύπρον ἓνας νέος, ὅπως ἔρχονται τότε καὶ τόσοι στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ ἐργασθῶν. Ἀλλὰ ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ἐξαιρετικὸς. Ἀδωνὶς Κύρου λεγόταν κι' ἦταν γεμάτος ἐξυπνάδα, φρόνηση, δραστηριότητα, θέληση, ζωὴ. Καὶ τὸ κυριώτερο, παιδιὰ μου, γεμάτος χρηστότητα, εὐθύτητα, τιμιότητα καὶ καλοσύνη. Γιγαντώσωμος, μὲ μεγάλα ὀλόμυρα, φλογερὰ μάτια, γελοῦσε πάντα σὰν παιδί· μὰ τὸ ναὶ τοῦ ἦταν πάντα γαί,

καὶ τὸ ὅχι τοῦ ἦταν ὅχι, ὅπως λέει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Μὲ ἄλλους λόγους, ἦταν παιδί ἀπὸ οἰκογένεια, ἀναθρεμμένο ἀπὸ καλοὺς γονεῖς, μὲ καλὲς ἀρχές. Ἦξερε, σὰν Κύπριος, καὶ λαμπρὰ ἀγγλικά. Κι' ὁ Δροσίνης τὸν πῆρε στὴν «Εστία» γιὰ ρεπόρτερ καὶ συντάκτη. Ἦταν ὁ νέος Ἀδωνὶς Κύρου ἀρχισε τὸ στάδιό του στὰς Ἀθήνας.

Πολὺ γρήγορα διακρίθηκε στὴ δημοσιογραφία. Κι' ἓνας ἄλλος νέος, ποὺ ἐργαζόταν τότε στὴν «Εστία» σὰ διαχειριστὴς-ταμίας, εἶδε τὰ μεγάλα χαρίσματα αὐτοῦ τοῦ νέου κι' ἀποφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ γιὰ γυναίκα τὴν ἀδερφή του. Ἦταν μιὰ νεκρὴ Διαπλάσσοπούλου, ἀπὸ τὶς πιδ θερμῆς — Δανάη Κούμανη λεγόταν — ποὺ καὶ πολλὰ χρόνια μετὰ τὸ γάμο τῆς ἄρεσε νὰ παίρνῃ καὶ νὰ διαβάξῃ τὴ «Διάπλასιν», καὶ μ' αὐτὴν, ἀργότερα, ἀρχισε νὰνατρέφῃ τὰ τρία ἀγέρια ποὺ τῆς χάρισε ὁ Θεός. Δὲν μεταστάθηκε πιδ ἀφοσιωμένη σύζυγος καὶ μητέρα, πιδ φρόνιμη νοικοκυρά, ἀπὸ τὴ Δανάη Κούμανη Κύρου, γεννημένη, θάλεγε, κι' αὐτὴ γιὰ νὰ ἱδρυσθῇ οἰκογένεια... Ἀλλὰ τὰ μεγάλα χαρίσματα τοῦ ἀνδρός τῆς τὰ εἶδε κι' ὁ Δροσίνης. Κι' ὅταν κουράσθηκε πιδ νὰ διευθύνῃ τὴν «Εστία» — ποιητὴς αὐτὸς καὶ λογοτέχνης, δὲν βρισκόταν πολὺ καλὰ μέσα στὸ γραφεῖο μιὰς πολιτικῆς ἐφημερίδας — τὴν παραχώρησε στὸν Κύρου. Ἦταν ὁ συντάκτης ἔγινε διευθυντής. Κι' ἀπὸ τότε ἡ «Εστία» ἀνακαινίσθηκε κι' ἀναδείχθηκε σημαντικὰ. Γιατὶ ὁ νέος διευθυντής, διατηρώντας πάντα τὸν σεμνὸ συντηρητικὸ τῆς χαρακτήρα, τῆς ἔδωσε νέα ζωὴ, ἐπιμελήθηκε τὴν ἀρθρογραφία τῆς, τὴ χρονογραφία τῆς, τὴ φιλολογικὴ τῆς ὕλη, καὶ προπάντων τὴν εἰδησιογραφία τῆς. Ἡ «Εστία» δὲν ἐδημοσίευσεν ποτὲ εἰδηση, ἀν δὲν ἦταν ἐξακριβωμένη. Κι' αὐτὸ τὴ σήκωσε πολὺ. Ὁ κόσμος ἤξερε πιδ πὼς ἡ «Εστία» δὲν ἔλεγε «ψέμματα» ὅπως λένε συνήθως οἱ ἐφημερίδες. Γιὰ νὰ μαθαίνουν τὴν ἀλήθειαν, τὴ διάβαζαν ὅλοι, ἀπ' ὅλα τὰ κόμματα. Γιὰ τὴ σεμνότητά τῆς, τὴ νοικοκυροσύνη τῆς, τὴν ἐκλεκτὴν φιλολογικὴ τῆς ὕλη, ἔγινε ἡ ἀγαπημένη ἐφημερίδα τῶν οἰκογενειῶν, τοῦ καλοῦ ἀθηναϊκοῦ κόσμου. Κι' ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἦταν μεγάλη ὅσο κι' ἡ κυκλοφορία τῆς.

Ἐννοεῖται πὼς μὲ τὴ θαυμαστὴ αὐτὴ εὐδοκίμηση, ὁ νέος ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴν Κύπρον φτωχὸς κι' ἀγνωστός, ἔγινε σὲ λίγα χρόνια πασίγνωστος καὶ πλούσιος. Ἐχτισε μέγαρο γιὰ τὴν ἐφημερίδα τοῦ καὶ τὴν οἰ-

κογένειά του, ἀγόρασε πιεστήρια, ἱδρυσεν τυπογραφεῖο. Καὶ μὲ τὸν πρῶτο ζῆλο, χωρὶς νὰ ἡσυχάζῃ, νὰ ἐπαυπαυθῇ ποτέ, σὰ νὰ ἔρχιζε πάντα ἀπ' τὴν ἀρχή, ἐξακολούθησε νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ τελειοποιῇ τὴν «Εστία» τοῦ. Μόνον ἓνας πρόωρος θάνατος σταμάτησε τὴν προσπάθειά του. Νέος, σ' ὅλη τοῦ ἀκόμα τὴν ἀκμὴ, ὁ Ἀδωνὶς Κύρου πέθανε τὸ 1918 ἀπὸ γρίππης. Ἀλλὰ ἡ «Εστία» δὲν ἐπαψεν νὰ ἐκδίδεται οὔτε μιὰ ἡμέρα. Γιατὶ ὁ Ἀδωνὶς Κύρου εἶχε δημιουργήσει, μέσα στὴν οἰκογένειά του, κι' ἀντάξιους διαδόχους τοῦ. Εἴπαμε πὼς εἶχε τρία παιδιὰ. Δυὸ ἀπ' τὰ αὐτὰ, τὰ μεγαλύτερα, ὁ Ἀχιλλέας καὶ ὁ Κύρος, ποὺ κι' ἀποζώνοντας τοὺς τὸν βοήθουσαν στὴν ἐργασία του, τὸν διαδέχθηκαν στὴ διεύθυνση τῆς ἐφημερίδας, μὲ τὴ συνετὴ πάντα συμβουλὴ καὶ τὴν ἐδγηγία τῆς πολυτιμῆς μητέρας τοῦ. Κι' ἡ «Εστία» ἐξακολούθησε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδεται μὲ τὶς ἴδιες γερὲς βάσεις, μὲ τὴν ἴδια ἀκμὴ καὶ, ὅπως γιόρτασε προχθὲς Τεσσαρακονταετία, θὰ γιορτάσῃ χωρὶς ἄλλο κι' ἑκατόχρονα...

Ὁ Ἀδωνὶς Κύρου ἦταν ἀγαπητὸς μου φίλος. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴ συγκίνησή μου, ὅταν, πηγαίνοντας τὴν ἐπομένη τοῦ ξαφνικοῦ σχεδὸν θανάτου του, νὰ συλλυπηθῶ τὴν οἰκογένειαν, εἶδα τὸ μεγάλο του γιό, τὸν Ἀχιλλέα, νεώτατο τότε, παιδί σχεδόν, νὰ κάθεται στὸ γραφεῖο του, στὴν ἴδια θέσιν τοῦ διευθυντῆ ὅπου καθόταν ὁ πατέρας του. Νά, τὸ σπάνιο, τὸ συγκινητικὸ, τὸ παραδειγματικὸ. Πόσο λίγα εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ πατρικὸ ἐπάγγελμα, καὶ πόσο πιδ λίγα ἐκεῖνα ποὺ εὐδοκίμοῦν σ' αὐτὸ, καὶ συνεχίζουν τὸ ἔργο τοῦ πατέρα τοῦ καὶ τὸ παράγουν! Ἀλλὰ οἱ γιοὶ τοῦ Κύρου μεγάλωσαν κι' αὐτοὶ σὲ οἰκογένεια μὲ ἀρχὲς ὅπως κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Καὶ κληρονόμησαν ὅχι μόνο τὴν περιουσία του, γιὰ νὰ τὴ σπαταλήσουν διασκεδάζοντας, ἀλλὰ καὶ τὰ χαρίσματά του, γιὰ νὰ τὴ διατηρήσουν καὶ νὰ τὴ μεγάλωσουν. Κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα πιδ σπάνιο: εἶναι ἀδέλφια ἀγαπημένα, σύμφωνα, μονοιασμένα. Κι' ὡς αὐτὴ τὴν ἡλικίαν, ποὺ εἶναι ἄντρες πιδ, ἀκοῦνε τὴ μητέρα τοῦ ποὺ τὴ λατρεύουν, τὴν ἀκοῦνε ὅπως σὰν ἦταν μικροί, ὅπως ἀκούγαν καὶ τὸν πατέρα τοῦ. Αὐτὴ, παιδιὰ μου, εἶναι οἱ κοινότητες.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Εἶναι μιὰ νύχτα κόλαση θολὴ κι' ἀνταριασμένη. Λὲς καὶ παλεύουνε κρυφὰ στ' ἀτέλειωτο σκοτάδι. Ὅλα τῆς νύχτας τὰ στοιχεῖα ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὸν Ἀδην, Κι' ἀπὸ τὴ μαύρη θάλασσα τὴν ἀφροσκαπασμένη.

Σειοῦνται τὰ δέντρα, τὰ κλαριά Μουγκρίζουνε στ' ἀγέρι. Καὶ κάνουνε φαντάσματα τρομαχτικὰ ἀγριεμένα. Δὲ βλέπεις πούπετα ἓνα φῶς οὔτε μονάχο ἀστέρη. Μέσ' ἀπ' τὰ τόσα σύγνεφα ποὺ φεύγουν θολωμένα.

Δὲν ἀγροικιέται οὔτε φωνὴ μόνο τ' ἀγρίμια πέρα Κρυμμένα στὰ κατάρματα καὶ φωντωμένα σκίνα. Ἀγριε στριγγιές ἀφίρουνε στὸ πέραςμα τ' ἀγέρι. Σὰ νάνοιωσαν τῆς πλάσης μας τὸ χάλασμα κι' ἐκεῖνα.

Καὶ ποῦ-καὶ ποῦ νυχτόπουλο στὸ πέραςμά του ἀφίρει. Σὰ σκοῦζιμι, λυπητερό π' ἀντιλαλέει ὡς πέρα, Μεσ' τὰ φαράγγια τοῦ βουνοῦ κι' ὁλόγυρα πού σβύνει Σερνάμενο στὸ φύσημα τοῦ μανιασμένου ἀγέρι.

Θέ μου! μιὰ τέτοια σου νυχτιά ποῦ μοιάζει μὲ κατάρτα Ἐνὼ μουγκρίζουν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης στὴν ἀντάρα. Κι' ἐνὼ σφυρίζουν τὰ κλαριά στὴ φοβερὴ πνοή σου, Τὰ πλάσματά σου νοιώθουνε τὴ τόση δύναμή σου.

Τζιζίκι

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Σὰν ἔτοιμος ἀπὸ καιρὸ, σὰ θαρραλέος ἀποαιρέτα τὴν τὴν Ἀλεξάνδρεια ποὺ χάνει. Καβάφης

Ἐκεῖνη τὴν Πρωτομαγιά, τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου τοῦ χωριοῦ, εἶχαν πάει ἐκδρομὴ στὸ βουνό, ἐκεῖ ποὺ εἶναι κτισμένο ἓνα ἀρχαῖο βυζαντινὸ μοναστήρι. Ὁ δάσκαλος, τοὺς ἐξηγοῦσε εἰκόνες καὶ ἐπιγραφὰς καὶ τοὺς εἶπε πολλὰ πράγματα γιὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους. Ὅταν ἔβγαιναν στὴν αὐλὴ, γιὰ νὰ γελώσῃ εἶπε:

— Ποιὸς ἔξερε ἂν κανεὶς ἀπὸ σὰς γίνεαι ἀρχαιολόγος καὶ γράφει καμμιὰ μελέτη γι' αὐτὸ τὸ μοναστήρι.

Τὰ παιδιὰ γέλασαν ἐκτὸς ἀπ' τὸν Παντελῆ, μὰ ὁ δάσκαλος δὲν τὸν πρόσεξε κι' ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τοὺς μαθητὲς τῆς ἑκτῆς τί θὰ γίνονταν ὅταν σὲ λίγο θὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Ἀκούεις χίλια-δυὸ χειρωνακτικὰ ἐπαγγέλματα; Ὁ Κώστας θὰ γινόταν μαρμαρῆς, ὁ Γιάννης παπουτσοῦς, ὁ Παῦλος θὰ πῆγαινε μὲ βαπόρι, ἄλλος γεωργός, ἄλλος κουρέας, κτλ.

Τελειώτα ὁ δάσκαλος ρώτησε τὸν Παντελῆ ποὺ στεκόταν κάπως μακριά: — Καὶ σὺ, Παντελῆ, δὲ μὰς λὲς τί

θὰ γίνῃς; Ἡ μήπως καὶ τῷχεις κρυφὸ; Ὁ Παντελῆς κοκκίνησε καὶ χαμογέλασε.

— Λέγεις λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος. Κι' ἐκεῖνος κοκκινίζοντας ἀκόμη πιδ πολὺ, εἶπε:

— Θὰ γίνω ἀρχαιολόγος...

Τὰ παιδιὰ ἔσκασαν στὰ γέλια κι' ἄρχισαν νὰ πειράζουν τὸν Παντελῆ. μὰ ὁ δάσκαλος ἀφοῦ ἐπέβαλε σιωπὴ τοῦ εἶπε:

— Γιατί, παιδί μου, θέλεις νὰ γίνῃς ἀρχαιολόγος; Σ' ἄρεσαν τόσο πολὺ αὐτὰ ποὺ σὰς εἶπα;

— Naί, μ' ἄρεσαν, εἶπε ὁ Παντελῆς μὲ θάρρος, μὰ ἔχω αὐτὴ τὴν ἰδέαν ἀπὸ πέρην τὸ καλοκαίρι ποὺ ἦρθαν κατὶ ξένοι ἀρχαιολόγοι κι' ἐγὼ τοὺς ἔκανα τὸν ὁδηγό.

Τότε ὁ δάσκαλος εἶπε:

— Ἀφοῦ σ' ἄρεσει τόσο πολὺ κι' εἶσαι κι' ἐξυπνος, νὰ γίνῃς, ἂν θέλῃς, ὁ πατέρας σου.

Ὁ Παντελῆς δὲν εἶχε πει τίποτα στὸν πατέρα του ἀπὸ φόβο μήπως δὲν τὸν ἀφίρει. Ὅταν ὅμως πῆρε τ' ἀπολυτήριο μὲ ἀριστα καὶ κατέλαβε τὴν χαρὰ ποὺ ἐνοιῶσε ὁ πατέρας του σὰν τὸ βράδυ γυρνώντας ἀπὸ τὰ χωράφια, τὸ εἶδε, τότε τόλμησε καὶ τοῦ τὸ εἶπε. Ὁ πατέρας του στὴν ἀρχὴ γέλασε μὲ τὸν ἀρχαιολόγο, ὕστερα ὅμως τοῦ εἶπε:

— Ἀκούσε, παιδί μου, κι' ἐγὼ εἶχα τὴν ἰδέαν νὰ σὲ σπουδάσω ὅταν ἔβλεπα μὲ τί ζῆλο διάβαζες καὶ πὼς ἐμπνοῦσες τὸ πρῶτ' τρομαγμένος νὰ πᾶς σχολεῖο, μὰ ἡ τύχη δὲ μὲ βοήθησε. Χάσαμε τὸ μεγάλο σου ἀδερφὸ ποὺ ἦταν τὸ δεξιὸ μου χέρι, ἀρρώστησε κι' ἡ μάννα σου ποὺ κι' αὐτὴ δούλευε σὰν ἀντὴς στὰ χωράφια καὶ κυβερνοῦσε τὰ ἔωα. Τώρα μὲ κόπο μὰς κάνεις λίγο φαγητό. Ποιὸς θὰ μὲ βοηθᾷ στὰ κτήματα; Ποιὸς θὰ φροντίζῃ γιὰ τὰ ἔωα; Βλέπεις τ' ἄλλα παιδιὰ εἶναι πολὺ μικρὰ ἀκόμη γιὰ τέτοια... Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ χάσω...

Ὁ Παντελῆς ἐνοιῶσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώσουν κι' ἔφυγε. Πῆγε στὸ κρεβάτι του κι' ἐκεῖ ἀφῆσε τὰ δάκρυά του ελεύθερα. Θὰ μείνω ἐδῶ, σκεπτόταν, θὰ βόσκω πρόβατα, ἀγελάδες, θὰ ποτίζω τοὺς κήπους, θὰ σκάβω θὰ θερίζω κι' ἄλλες δουλειές ποὺ κάνει ὁ πατέρας μου καὶ ποὺ ἔκανε ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός μου! Ἐνὼ ἂν σπουδάζα; Γυμνάσιο, Πανεπιστήμιον, πόσα ὁμορφα πράγματα μοῦλεγε ὁ δάσκαλος τὴ μέρα ποὺ μὲ πῆρε μαζί του στὸ κυνήγι;... Αὐριο θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, θὰ κλάψω, ἴσως μ' ἀφήσῃ, θὰ τοῦ πῶ... μὰ ὅχι, φώναξε ἔξαφνα, αὐτὰ δὲν ταυριάζουν. σὲ μένα, μόνο τ' ἀδελφάκι μου κλαίει σὰν θέλει νὰ τοῦ πάρουμε βόλους. Πρέπει νὰ μείνω. Ἀντίο σπουδές, ἀντίο γράμματα. Πρέπει νὰ γίνω σὰν τὸν πατέρα μου, σὰν τὸν ἀδελφὸ μου...

Τὸ Σεπτέμβριον σὰν ἦρθε πάλι στὸ χωριὸ ὁ δάσκαλος τὸν βρῆκε νὰ ποτίζῃ τίς ἀγελάδες σφυρίζοντας εὐθυμῶς. Ὁ δάσκαλος πλησίασε καὶ τὸν κτύπησε στὸν ὄμο. Ὁ Παντελῆς γύρισε κοκκίνοντας γιὰτὶ δὲν εἶχε προσέξει τὸ δάσκαλο.

— Δὲν ἔφυγες ἀκόμη; τὸν ρώτησε. — Πρέπει νὰ μείνω, εἶπε ὁ Παντελῆς χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ λύπη.

— Γενναῖο παιδί, μουρμούρισε ὁ δάσκαλος καθὼς ἀπομακρυνόταν, ἂν δὲν ἤξερα τί λαχτάρα εἶχε νὰ σπουδάσῃ!..

Μῦθον τῆς Ἀνδρῶν

✠✠✠

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Καθόμουν κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ διάβαζα ἀνόρεχτα ἱστορία. Τὴν ἄλλη μέρα εἶχαμε διαγωνισμό. Τί μπλεῖς! Ὅταν δὲν ἔχεις διαβάσει μάλιστα, κι' ὅταν δὲν ἔχεις καὶ πολὺ καλὰ μ' αὐτὴ τὴν κυρία!

Ἐξω ἔβρεχε ἐξοκολογητικὰ. Μιὰ ψιλὴ βροχὴ ἐκνευριστικὴ σοῦ βάραινε τὴν καρδιά. Πυκνὰ γκριζὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανό. Γεμάτη μελαγχολία κοίταζα αὐτὴ τὴν ἀπαίσια εἰκόνα τοῦ χειμῶνα, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἔρχοντο καμμιὰ ματιὰ στὸ βιβλίο μου γιὰ ν' ἀναπᾶσω τὴν συνειδήσή μου.

Ξάφνου, καθὼς ἔβλεπα ἀφηρημένη ἔξω, ἀκούω ἓνα σιγανὸ τσάκ-τσάκ στὸ τζάκι. Σηκώνω τὰ μάτια μου καὶ βλέπω στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ παραθύρου, ἓνα μικρὸ πουλάκι ἓνα σπουργίτι γαντζωμένο στὸ τζάκι. Τὰ φτερά του ἦταν μούσκεμα, στὰ μικρὰ του ματάκια διάβαζε κανεὶς ὀλοκάθαρον τὸν τροχό. Ἀνοιξα τὸ παράθυρο καὶ τὸ βάλω μέσα Μουδιασμένο πῆγε καὶ κάθησε στὸ τραπέζι. Τόπισα ἀπαλά-ἀπαλά στὴ χούφτα μου, χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίσταση, καὶ τόφερα κοντὰ στὴ σόμπα. Ζεστάθηκε κι' ἄρχισε νὰ φτερουγίζῃ μέσῃ στὴν κάμαρα, ἀνήσυχος ἀνιχνεύων ἔβρισκε μέρος νὰ φύγῃ. Τοῦ ἔδωσα λίγο ψωμί τριμμένο, ποὺ τόφαγε μὲ μεγάλη ὄρεξη.

Τώρα ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Μιὰ χλωμὴ ἀκτίνα ἡλίου γλύστερησε στὴ γῆ, ξεκινώντας ἀπ' ἓνα μικρὸ κομμάτι γαλάζιου οὐρανοῦ. Ἀνοιξα τὸ παράθυρο κι' ἀφῆσα τὸ πουλάκι νὰ φύγῃ.

Ρίχτηκα κι' ἐγὼ μ' ὄρεξη στὴ μελέτη, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀρπάξω κανένα καλὸ βαθμό. Καὶ δὲ γελάστηκα.

Ἀγκάθι

✠✠✠

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ

Μιὰ χλιαρή, γλυκειὰ ἀτμόσφαιρα μὰς τύλιξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Κι' ὅμως ὁ Φλεβάρης δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα, κι' ἀκόμα βούτιζε στ' αὐτὰ μὰς ὁ βοριάς τῶν τελευταίων ἡμερῶν... Κι' ἂν δὲν ἦταν ἐν' ἀληθινὸ ἀνοιξιὰτικο βράδυ, πάντως ἦταν ἓνα προμήνυμα τῆς ὁμορφῆς ἐποχῆς. Ὅλα μὰς φάνερον νὰν πὼς ἡ Ἀνοιξὴ πλησίαζε. Ὅλα μὰς φάνερον νὰν πὼς ἡ ἀπαλή ἀτμόσφαιρα, ὁ καθάριος οὐρανὸς μὲ τὰ μύρια ἀστέρια ποὺ τρεπρόφεγγαν—σὰν τρομαγμένα ἀπ' τ' ἀσημόφωτο τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐνα γλυκὸ ἀσημονάλαζο φῶς, ὅχι παγωμένο σὰν χειμωνιάτικο φεγγαρόφωτο... Μὰ ἔνα τόσο, τόσο ἀνοιξιὰτικο φεγγάρι!

Εἶχαμε κέφια γιὰ μάθημα τὸ βράδυ ἐκεῖνο; Ἐξῶς κι' ἐγὼ; Ἦταν τόσο σκανδαλιστικὸ μὲ τὴν ἡσυχία του, μὲ τ' ἀνοιξιὰτικα προμήνυμά του, μὲ τὴν ἀδιόρατη εὐωδία ποὺ γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ποὺ φάνερονε τόσες λουλουδιένιες ψυχὲς ἐτοιμες νὰ ξεπεταχτοῦν καὶ ν' ἀρχίσουν τὴ μικρὴ τους ζωὴν, στὸ πρῶτο, θερμότερο κάπνο, χὰδι τοῦ ἡλίου... Κι' ὁ κῆπος μὲ τοὺς μαύρους κορμούς τῶν δέντρων καὶ τίς

πλανώμενες σκιές των «ρωμαγνικῶν» που δὲν ἐννοοῦσαν νὰ χάσουν τὴν ὁμορφίαν τοῦ φεγγαριοῦ γιὰ τὸ «πεξό-
τατο» μάθημα, τόσο δελεαστικός! Κι' ἦταν τόσο προκλητικὴ ἡ βοή τῆς πό-
λης καὶ τόσο παιγνιδιάρικα τὰ φῶτα
τῆς καὶ τόσο γλυκεῖα ἐκείνη ἡ βραδυά!

Μὰ εἴχαμε καὶ στίς ψυχές μας κάτι
σὰν ἐπανάσταση, κάποιο ψυχικὸ ὄργα-
σμο, μὰ ἀναγέννηση...

«Ὅλα μὰς ἄρεσαν τὴ βραδυά ἐκείνη.
Ἀκόμα καὶ τὸ μάθημα μὰς εὐχαριστοῦ-
σε... Κι' οὐτε μιά φορά γυρίσαμε τὸ
κεφάλι ἀνυπόμονα στὸ ρολόι! Καὶ μὰς
φάνηκε τόσο σύντομη ἡ ὥρα ἐκείνη!

Κι' ὅλους μὰς ἐβλεπε ξανανειωμένους
ὅλους μὲ καινούργια χαρούμενη μορφή,
ὅλους τόσο διαφορετικούς ἀπ' τὶς ἄλ-
λες μέρες!...

Κάτι σκίσησε μέσα μου σὰν μέσ'
στὴν ἡσυχία, ἀκούστηκε ἡ βραχνή φω-
νὴ κάποιου βαποριοῦ, πού ἐφευγε,
Ποῖς ξέρει γιὰ πού;

Δὲν μοῦφερε ὅμως στὴν ψυχὴ τὸ ἴ-
διο ἐκείνο σφίξιμο πού μοῦ φέρονε τὰ
χειμωνιάτικα βράδια, σὰν ὁ ἀγέρας φυ-
σομανᾷ, ἡ βραχνή φωνὴ τοῦ βαποριοῦ.
Κι' οὐτε φαντάστηκα μαντήλια νὰ κου-
νιούνηται θλιβερά σ' ἀποκαιρητισμό...

Μόνο μιά κάποια ζήλεια γεννήθηκε
μέσα στ' ἀκούρα της. Μιά ζήλεια γιὰ
κεῖνους τοὺς «τυχερούς» πού τὴ στιγμή
ἐκείνη δὲν βρίσκονταν κλεισμένοι στὴ
πυγνὴ ἀνέμοφαιρα μιάς αἰθούσας ἄλ-
λὰ καθισμένοι στὸ κατάστρωμα—ἦταν
τόσο γλυκεῖα ἡ βραδυά—θ' ἀπολάμβαν-
αν τ' ὁμορφὸ θέαμα. Θάβλεπαν τὰ
φῶτα ν' ἀπομακρύνονται, θάφιναν πί-
σω τὸ θόρυβο τοῦ λιμανιοῦ καὶ θ' ἀ-
πολάμβαναν τὴ νυχτιὰ αὐτὴ τὴ γαλή-
νια σ' ἀπόλυτὴ ἡσυχία στ' ἀνοιχτά,
στὰ γαλάζια πλάτια...

Κι' ἦταν ἡ μόνη στιγμή πού μοῦ φά-
νηκε ἀσχημὴ ἀπ' ὅλη ἐκείνη τὴ βρα-
δυά. Πάντα ἡ εὐχάριστη γιὰ τὴν
τύχη μας θάναί σχετικὴ, ποτὲ μὴ ποτὲ
δὲν θάναί ἀπόλυτη... Ὅπως δὰ καὶ
τίποτα στὸν κόσμο μὰς δὲν εἶναι ἀπό-
λυτο!...

Ρέλια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ θέατρο κάνε φοβερὸ κρύο. Ὁ
Μίμης στὸ φίλο του;

— Πάμε νὰ φύγουμε... Θὰ πουν-
τιάσουμε σ' αὐτὴ τὴ Σιβηρία.

— Κάνε ὑπομονή, φίλε μου. Ἡ ἄλ-
λὴ πράξη διαδραματίζεται στὸ Μαρκόνο
Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

— Τὰ ἔρριξες, Τάκη, τὰ γράμματα
στὸ ταχυδρομεῖο;

— Μάλιστα, μαμμά, ἦταν κι' ἓνα ἐ-
πίγειον καὶ τὸ ἔρριξα πρῶτο-πρῶτο.

Μελαγχολοῦς Ἰππότης

— Ἡ δασκάλισσα: — Τί λές, Κούλα;
Δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ καθρέφτης; Τί
κοιτάξεις τὸ πρῶτ' γιὰ νὰ δῇς ἂν καθά-
ρισε τὸ πρόσωπό σου;

— Τὴν πετσέτα, κυρία!

Κερκυραϊκὸ Ζιζάνιο

ΜΗ ΑΝΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παραγγελία σας,
γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύε-
ται καὶ μὲ μιά τυπωμένη ταβίλα, ἀπ' αὐτὲς μὲ τίς
ὁποῖες σὰς στέλνεται κάθε ἐβδομάδα τὸ φύλλο.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 263ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕ- ΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Γ' Ἰδε φυλλάδι. 12 τοῦ 1933, σελ. 140]

Σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμό ἔλαβαν μέ-
ρος περισσότεροι παρὰ στὸν περσινόν.
Κι' ἀκόμα, οἱ Συλλογές γενικὰ ἦταν
πληρέστερες καὶ καλύτερες. Γ' αὐτὸ
εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Οἱ φίλοι
μου ἔμαθαν πὰ νὰ συνθέτουν ὥρατες
Ἀσκήσεις, ὥστε νὰ μὴ δυσκολευοῦμαι
κι' ἐγὼ νὰ καταρτίζω μιά συλλογὴ ἀπὸ
10-12 γιὰ κάθε φυλλάδιο. Μόνο οἱ κα-
λὲς ἔμμετρος εἶναι σπάνιες, καὶ τίς πε-
ρισσότερες ἀπ' αὐτὲς πού δημοσιεύω,
εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τίς δίδω στὸν
Ἀνάνια νὰ τίς διορθώῃ ἢ νὰ τίς στι-
χογραφή ἀπ' τὴν ἀρχή.

Ὁ νέος Διαγωνισμός θὰ προκηρυ-
χθῇ στὸ ἐρχόμενο. Ἐκεῖ οἱ νέοι συν-
δρομηταὶ θὰ ἴδωσιν τοὺς δρους, πού ὑ-
πάρχουν ὅμως καὶ στὸν Ὀδηγόν. Σύμ-
φωνα μὲ αὐτούς, ἡ ἀπονόμῃ τῶν Βρα-
βείων γίνεται ὡς ἐξῆς: Ἀπὸ κάθε
Συλλογῇ, μετρῶ τίς δημοσιεύσιμες Ἀ-
σκήσεις, μετρῶ καὶ πόσες ἀπ' αὐτὲς
εἶναι ὥρατες καὶ προσθέτω τοὺς δυὸ
ἀριθμούς. Τὸ ἀθροῖσμα αὐτὸ δίδει τὴ
σειρὰ του στὸ διαγωνιζόμενο: Προη-
γεῖται ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλύτερο ἄ-
θροισμα, καὶ ἀπὸ δυὸ πού ἔχουν τὸ ἴ-
διο, ἐκείνος πού ἔχει τὸ δεύτερο ἀρι-
θμὸ μεγαλύτερο, δηλαδὴ περισσότερες
ὥρατες Ἀσκήσεις. (Π. χ.: 6+13=19=20
προηγείται ἀπὸ τὸν 15+5=20). Εὔση-
μα παίρνει καθέννας τὸ ἥμισυ τοῦ ἄ-
θροίσματος του. (Π. χ.: 20 δημοσιεύ-
σιμες Ἀσκήσεις, οἱ 10 ὥρατες=30. Εὔ-
σημα 15. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Πίνακες τῶν
Βραβείων θὰ γίνονται πολλοὶ μεγάλοι
μὲ τοὺς τρεῖς ἀριθμούς πλάι στὸν κα-
θένα διαγωνιζόμενο, δημοσιεύω μόνον
τὸν ἀριθμὸ τῶν Εὔσημων, πού ἀπ' αὐ-
τὸν μαντεύει κανεὶς ἀπάνω-κάτω καὶ
τοὺς δυὸ ἄλλους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, κα-
θὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέα Ἑλλάς
[20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιούλης
Ἀνθης [18Ε].—Ρασπουτίν [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λαχάρης τῆς
Δευτεριᾶς [16Ε].—Ἀγγλὴ [16Ε].—Δα-
νῆ [16Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ταρζάν [16Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκα-
στον: Συλφίς, Σύλλογος οἱ «Ἀνεμοί»,
Ξεπεσμένος Δόρδος Δροσοστάχτη,
Ἀήτητης, Λήμνιος Ἀνθός, Πολυβώ-
της, Φρανσίνια, Κυρά-Φροσύνη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκαστον:
Ναπολέον, Δεκαεταετής Ὀνειροπό-
λος, Πρωῖνὸ Κελάδημα, Γεώργιος Χ,
Χαραλάμπος.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκάτας
[20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Δυσό-
χαρτον [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυγμα-
χος [18Ε].—Νυφούλα τ' Ὀδρανῶ [18Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρομαλέος
Πιτσιρικός [16Ε].—Δοξασιμένον Τριπο-
λιτιστάκι [16Ε].—Μαγνήτης [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἑκαστον:
Ἀλκυονίς, Πειραιωτάκι, Δάκρυ Ψυχῆς,
Λιχουδίτσα, Δόν-Κιχώτης, Θαρραλέα
Ἑλληνίς, Τσιφασιόν, Μπουρολιέτης
τῆς Ἑρεσσού, Γεώργιος Μαυρίδης, Ζή-
τω τὸ 21, Μέντιουμ, Ἀγρόμπελη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα-
στον: Μύρον τῆς Ἀνδρού, Πνεῦμα
τῆς Ἀντιλογίας, Ἡχὸ τοῦ Μαινάλου,
Τρελλαντώνης, Ὀλιβιέρος Κρόμβελ,
Κένταυρος, Σεληνιώτικος Ὀρίζων, Πα-
παρούνα, Ὀρτανάια. Προηγήσαντα τῶν
Δολλορίων, Κέρκης Λέκκας, Θάλης
Βλαστός, Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι,
Φάουστ, Χρυσὴ Πεταλούδιτσα, Ἑλλάς
τοῦ Μέλλοντος, Μυστηριώδης, Ἀστὸν
τῆς Εὐτυχίας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκαστον:
Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ὀνειρεμένη Πα-
τρίδα, Φωτεινὸ Σκοτάδι, Ὁθέλλος,
Πανέξ, Ἀπόλλων Σ. Ἀντανίου, Μπέ-
λα, Ἐνδοξος Ἑλλάς, Κέρινη Κούκλα,
Βραϊλιάνια, Θέλια, Μαργαρίτα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [8Ε] εἰς
ἑκαστον: Ταξιδιώτης, Ψερασπιστής
τῆς Πατρίδος, Γολιάθ, Δημήτριος Ἀν-
γερινός, Λευκὴ Καμέλια, Χαραυγὴ τ'
Ἀρρίλη.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (κάτω τῶν 11 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑρακλῆς
Παππᾶς [18Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Προ-
μάχος τῆς Ἑλευθερίας [18Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰππό-
της τοῦ Θανάτου [16Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰδομενεὺς [12Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶ-
τος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑωτε-
ρικοῦ καὶ ὁ δεῦτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60
εἰκόνας) δρ. 35 (15 καὶ 29).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρη-
μα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας)
δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Ἡ Ἀπλὴ ζωὴ, ὑπὸ Ἀγγέλου Κα-
σιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ
Ἀγγέλου Κασσιγόνη, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Εὐτυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασ-
σιγόνη, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (μὲ 20 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπού-
λου, δι' εὐρεῖας Σχολείων καὶ Οἰκὸ-
γενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15).
Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 καὶ 15).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ')
δρ. 5. (1 καὶ 2).

Πρῶτος δ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας)
δρ. 30. (9,50 καὶ 20).

Ὁ Πυρετοπόλης, (μὲ 24 εἰκόνας)
δρ. 30. (9 καὶ 18).

Υπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας)
δρ. 30. (10,50 καὶ 21).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα δρ.
7. (3,50 καὶ 5,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15 Μαρτίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀ-
νεπαρκῆ γραμματισμόν: ζυγίζετε τα!
—Δὲν ἀπαντᾷ σὲ ἀπορίες πού τις λύ-
νει ὁ Ὀδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν: δια-
βάστε τον!

ΔΥΟ ἐβδομάδων γράμματα ἔχω μπροστά
μου σήμερα, κι' εἶναι πολλά, πάρα πολ-
λά... Θὰ τὰ πᾶρω μὲ τὴ σειρά, θάπαν-
τήσω σ' ὅσα μπορέσω καὶ τὰλλα θὰ τὰ
φυλάξω γιὰ τὸ ἐρχόμενο. Ἀς μὴν ἀνυπο-
μονήσουν λοιπὸν ὅσοι δὲν θάχουν ἀπάντη-
σιν σήμερα...

Νάρκισσε, τὴν ἄλλη φορά μὲ ρωτοῦ-
σες γιὰ τὸ διήγημά σου «Τὰ ζιζάνια προ-
γυμνάζονται». Δὲν τὸ θυμῶμαι καλά καὶ
δὲν σοῦ ἀπάντησα τίποτα ὠριμόν. Τώρα
τὸ ξαναδιάβασα καὶ εἶδα πὺς δὲν εἶναι
δημοσιεύσιμο. Καὶ ξέρεις γιατί; Ἐχει
πολὺ... ἁλάτι, πολὺ πνεῦμα. Καὶ σὲ
τόση δόση καταντᾷ βαρὺ. Ἐννοῶ τίς συ-
χνότατες παρενθέσεις μὲ τίς εὐφολογίες,
τὰ λογοπαίγνια, τὰ οὐμῶματα κτλ. Ὅταν
γράφῃ κανεὶς γιὰ παιδιὰ, πρέπει νὰ εἶναι
μετρημένος σὲ ὅλα. Κάπου-κάπου νὰ βάζῃ
καὶ καμμιὰ ἐξυπνάδα, αὐθόρμητη, χωρὶς
ἐκζητήσιν, φυσικὴ. Γι' αὐτὸ μόνον δὲν κρί-
νω κατάλληλο τώρα ἄλλωστε διήγημα-
τάκι.

Ροδόδακτυλε Ἡώς, χαίρω πὺς ἔγινες
καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ πὺς φροντίζεις
πάντα γιὰ τὴν διάδοσίν μου. Ἀλλὰ γιατί
μὲ ἀπογοητεύσαν στὸ σχολεῖο; Μὴν ἔκα-
μες πολλὰ λάθρ' ὅτ' ἔγραψα σου; Καὶ
στὸ γράμμα σου βλέπω κάμποσα. Πρέπει,
παῖδι μου, νὰ ἐπιμεληθῇς τὴν ὀρθογραφίαν
σου περισσότερον. Εἴσαι ἐξηγῶν, ἐκφράζε-
σαι πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν ξέρεις ἀκόμα
νὰ γράφῃς τίς κοινότερες λέξεις σωστά.
Μεγαλύτερον, Ναζιάρα, εἶναι ὁ «Κλη-
ρονόμος τοῦ Ροδινῶν». Αὐτὸ θὰ βαστάξῃ
ὅλο τὸ χρόνο. Γιὰ νὰ πάρῃ ψευδώνυμον,
ἔξω ἀπὸ τὴν σου πρέπει νὰ πληρώσῃ. Στὶς
ἐξαιρέσεις φαίνεται ἂν εἶναι ἀγόρι (ἄ.)
ἢ κορίτσι (κ.) ὁ κάτοχος καθὲς ψευδωνύμου.
Καλὰ σοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου, Ἀστὸν
τῆς Ἀγγῆς: Εἶναι παιδιὰ πού, μ' ὅλα τους
τὰ μαθήματα, κι' ἰδιαίτερα ἀκόμα, προ-
εβαίνουν νὰ κάνουν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγ-
ματα, καὶ μάλιστα νὰ καταγίνονται μὲ
μένα. Ἀλλὰ ὅμως δὲν εὐκαιροῦν παρὰ
γιὰ τὰ μαθήματά τους καὶ μόνον σχεδόν
τίς διακοπὲς μού γράφουν τακτικά. Δὲν
ἔχω ἂν αὐτὸ εἶναι καὶ «τεμπელიά», δὲν
μπορῶ ὅμως νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ φίνων
τὰ μαθήματά τους γιὰ νὰ μού γράφουν κι'
αὐτὰ τὰ ἔστω λιγάκι τεμπέλικα παιδιὰ.
Τὰ μαθήματα θέλω νὰ γίνονται πρῶτα...

Διαικμάτη, σὲ συγχαίρω πὺς ἐπὶ
ταύτης τοῦ σχολικοῦ διαγωνισμοῦ. Πε-
ρίεργον μὲ μὴ σοῦ ἀνταποδῶσαν τετράδιο
ἔλασ αὐτό. Μήπως δὲν τοῦς ἔγραψες κα-
νεπάρκῆς γραμματισμόν καὶ δὲν τὰ
παράβλεπες γιὰ νὰ μὴν πληρώσουν τὸ
πρόστιμο; Μπορεῖ ὅμως ἡ ἐπεσον μέσα
στὸς διαγωνισμὸς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντή-
σουν τώρα πὺς ἡσυχάσαν κι' ἐκεῖνοι.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου,
Ζεῆφεν, πὺς ἀληθινὰ ἐξεκρίνας ἀπὸ ἀ-
γάπην. Ἡ ὕλη μου, πὺς τόσο σοῦ ἀρέσει,
μ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι διαλεγμένη: Φρον-
τίζω νὰ μαθαίνω στὰ παιδιὰ ἐκεῖνα πὺς
ἐν μαθαίνουν στὸ σχολεῖο. Γι' αὐτὸ μὲ

λένε καὶ «συμπλήρωμα τοῦ σχολεῖου» καὶ
«βοηθὸν τὸν δασκάλου».

Πῶς, Ἀγγὴ Καρδιά, τὸν θυμοῦμαι πο-
λὺ καλὰ τὸν παλιὸ μου Δελφίνα τοῦ
Εὐξείνου, πὺς σήμερα εἶναι ἓνας τόσο
διακεκριμένος γιαιτρός. Καὶ χάρηκα πολὺ
πὺς μὲ θυμᾶται καὶ κείνος καὶ σοῦ μίλη-
σε γιὰ μένα, ἅμα σὲ εἶδε μὲ τὸ Σῆμα. Σ'
εὐχαρίστη γιὰ τὴν προθυμίαν πὺς θὰ λά-
βαινες μέρος στὸν ἑορτασμὸ τῆς Πεντη-
κονταετηρίδος μου, ἀλλ' ἀφοῦ ὑποφέρῃς
τώρα ἀπὸ φλεβίτιδα, δὲν κάνει νὰ κουρα-
σθῇς. Εὐχομαι περαστικά.

Ὁρατὸ τὸ γράμμα σου, Μπουμπουλίνα,
μὲ τίς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ χιόνια καὶ τίς
ἀποκρίες. Ἀληθεῖς φέτος, μ' ἔκλειον τὸν
παλιόκαιρο, καὶ τὰ κούλουμα δὲν ἔγιναν
ὅπως ἄλλοτε, γιὰτί οἱ περισσότεροι, ἀντὶ
νὰ κάμουν ἐκδρομὴ, προτίμησαν, ὅπως
ἐσὺ, νὰ πᾶνε σὲ κινηματογράφον. Εὐτυ-
χῶς ὁ καιρὸς διορθώθηκε, ἡ ἀνοίξη σὲ
λίγο μπαίνει, κι' ἂς ἐλπίσουμε πὺς δὲν
θὰ ξαναγυρίσουν τὰ κρύα...

Χλωμὸ Λουλούδι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο
σοῦ ἐνέκρινα καὶ σοῦ ἔστειλα χαρτί Ἀν-
σεων καὶ Μ. Μυστικά. Χαίρω πὺς πέτυ-
χες σὲ ὅλα τὰ μαθήματα. Μὰ ἦταν δυνατό
νὰ μὴν πετύχῃς ἀφοῦ ἐκοπιάσας τόσο;
Ναί, πρέπει νὰ γίνῃ κι' ἐκεῖ ἓνας κύκλος
ἀπὸ Διαπλάσους καὶ Διαπλάσους, καὶ
δὲν θὰ εἶναι δύσκολο ἀφοῦ μ' εὐνοεῖ
καὶ ὁ κ. Γυμνασιάρχης σας.

Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρού, θὰ εἶδες
καὶ ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ἀπὸ τὰ προ-
ταθέντα ψευδώνυμα. Πολὺ λυπήθηκα γιὰ
τὴν ἀρρωστία τῆς Λίλιαν Χαρβεῦ. Σὲ
παρακαλῶ νὰ τῆς πῇς ἐκ μέρους μου πε-
ραστικά κι' ὅτι ἀνυπομονῶ νὰ μού γράψῃ
κι' ἡ ἴδια πὺς πηγαίνει καλύτερα. Φιλῶ
καὶ τὸν μικρὸ ἀδελφὸ σου καὶ τὸν περι-
μένω.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου, Φῶς
Σκοταδίου. Ἦταν καιρὸς βέβαια, ἀφοῦ
τρία τῶρα χρόνια εἶσαι συνδρομητὴς μου.
Σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμό τῆς προτιμή-
σεώς σου, ἂν καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλή-
θειαν, δὲν τὸ πολυκατάλαβα. Τὶ ἐννοεῖς
ἐσὺ μ' αὐτὸ τὸ «φῶς σκοταδίου»; Ἀπλῶς
ἔκαμες ἓνα οὐμῶμα γιὰ ῥοδόν, γιὰ παι-
χνίδι, ἢ ἔχει καὶ κάποιο νόημα, τοῦλάχισ-
το γιὰ σένα; Νὰ μού στείλῃς καὶ κομ-
μάτι γιὰ τὴ Σελίδα καὶ νὰ μὴν ἀπογοη-
τευθῇς καθόλου ἂν τυχόν δὲν ἐγκριθῇ.
Δὲν πετυχαίνει κανεὶς πάντα μὲ τὸ πρῶτον...

Πολὺ καλὴ ἐντύπωσιν μού ἔκαμε, Μπίλ-
Σπίλ, τὸ πρῶτό σου γράμμα. Ὅσο γιὰ
τὸ κομμάτι σου, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ
σειρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ. Ἐλπίζω τώρα
νὰ μού γράφῃς συχνά. Ναί, τὸ θηλυκὸ
ἄρθρο τοῦ πληθυντικοῦ ἄλλοι τὸ γράφουν
ἢ (καὶ μὲ ὑπογεγραμμένη μάλιστα ἢ)
καὶ ἄλλοι οἱ σάν τὸ ἀρσενικόν. Οἱ πρῶτοι
λένε ὅτι τὸ α τοῦ αἶ γίνεται ἢ καὶ τὸ
γιώτα ὑπογράφεται. Οἱ ἄλλοι ἱσχυρίζον-
ται ὅτι ὁ λαός, ὅπως λέει οἱ ἄνδρες, εἶπε
καὶ οἱ γυναῖκες, ἐταῦτος δηλαδὴ τὸ ἀρ-
σενικὸ ἄρθρο μὲ τὸ θηλυκόν, στὸν πλη-
θυντικόν, κι' ἡ γλώσσα τοῦ ἔχει πὰ ἓνα
μόνο καὶ γιὰ τὰ δυὸ γέννη, ὅπως καὶ σ'
ἄλλες γλώσσες τὸ ἄρθρο τοῦ πληθυντικοῦ
εἶναι κοινόν, (γαλλικὰ π.χ. ἐνικός le père,
la mère, ἀλλὰ πληθυντικὸς les pères,
les mères). Κατὰ τὴ γνώμην μου, αὐτοὶ
ἔχουν περισσότερον δίκιον καὶ γι' αὐτὸ κι'
ἐγὼ γράφω πάντα οἱ γυναῖκες, ὁ μέ-
λισσες, οἱ ἐννοεῖς κτλ.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες,
καὶ γιὰ τὸ πῶμα θὰ τοῦ πᾶ ἅμα τὸ δια-
βάσω μὲ τὴν σειρά σου. Ἡ συνδρομὴ τῆς
«Νέας Ἑστίας» εἶναι 160 δρ. γιὰ ἓνα χρό-
νο καὶ 85 δρ. γιὰ ἑξή μήνες. Οἱ συνδρο-

μὲς ἀρχίζουν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἢ ἀπὸ
1ης Ἰουλίου. Ὅταν ἐγγράφεται δηλαδὴ
κανεὶς στὸ τεταξί, παίρνει τὰ τεύχη ἀπὸ
τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἐξαμηνίας. Ἡ
«Νέα Ἑστία» ἐκδίδεται δυὸ φορές τὸ μῆνα
σὲ τεύχη ἀπὸ 56 σελίδας. Καὶ τὰ τεύχη
μὲς ἐξαμηνίας σχηματίζουν τόμο.

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο. Καὶ
φύλαξα τὰ γράμματά τους γιὰ τὸ ἐπόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Λασιώτικο, ἄ.
(Δέσχη). Χιονισμένος Παρνασσός, κ

χαρτί Δύσεων και τῇ διεύθυνσιν τοῦ I, Z. ἔσται· προηγούμενο γράμμα σου δὲν ἔλαβα·) **Πρίγκιπα Σεργίν** (εἶδα τὰ τῆς ἐκδρομῆς στὸ Σκοπὸ, ἔδειξα μάλιστα τὸ γράμμα σου καὶ στὸν κ. Φαίδωνα, πού εἶναι ἀπὸ τὸ νησί σου καὶ τὰ ἔχει ὅσα ἀναφέρεις·) **Ντενῆν** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια· ναι, μποροῦσε νὰ χαμε γνωριστεῖ κι' ἀπὸ πρωτότερα, ἀλλὰ, εὐτυχῶς, ἔχουμε ἀκόμα καιρό· εἶσαι στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου ἀλλὰ φαντάσου ὅτι ἔχω φίλες καὶ φοιτήτριες·) **Μαρίαν I. Παπαναστασίου** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐξοπλάθωμα·) **Ἀφρόν τοῦ Ἰονίου** (τὰ ἔλαβα ὅλα·) **Ἀγγελον Εἰρήνης** (ἡ ἀπάντησή μου ἐκείνη στὸ 10ο φύλλο ἦταν γιὰ τὴν **Μελισσα**· ὥστε κανένα ὑπόλοιπο δὲν ἔχω στὴ δική σου διάθεσιν·) **Κεφαλλονιτοπούλαν** (ὅχι, δὲν σοὺ τὸ πῆραν ἀκόμα· πρέπει ὁμοῦ νὰ τὸ ἀνανεύσῃς·) **Πρόμαχον τῆς Ἑλευθερίας** (μάλιστα, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοὺ πῶ) **Σπ. καὶ Κων. Στεφανοπούλους** (μὴ στέλνετε ἔτσι λύσεις· διαβάστε τὸν Ὀδηγὸ) **Ναντάκι** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἔστειλα 4 τετράδια· ὁ **Κ. Σ.** δὲν εἶναι συνδρομητὴς καὶ μπορεῖς νὰ τὸν ἐγγράψῃς·) **Ἰωάν. Μαμαθανῶν** (ἔστειλα ἄλλο·) **Γέρον τοῦ Μωριά** (ἔστειλα·) **Ρίταν Κουμνηνοῦ** (εὐχαριστῶ πολὺ· περαστικὰ τῆς μαμμᾶς· πάρε ἕνα Ὀδηγὸ κι' ἐκεῖ θὰ ἰδῇς τί πρέπει νὰ κάμῃς·) **Ἀννυ Ὀντρα** (ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἔχει· δὲν ἀναλαβάνω τέτοια εὐθύνη·) **Ἀνδριωτάκι** (ἔστειλα·) **Ἰσιδα, Τρίο Κορτεζίνο** κτλ, **Εἰς ὅσας** ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Μαρτίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 268ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 17 Μαΐου.

168. Δεξιόγραφος
Ἀρχίζω μετὰ τὸ πρῶτο νὰ γελῶ...
Μὰ μετὰ τὸ δεύτερο μετὰ πιάει τρόμος
— Θεοῦ! νὰ μὴ με φᾶν, γιὰ τὸ Θεό! —
Μὰ κοίτα πῶς ἐστρωθήκε ὁ δρόμος,
Ἀφοῦ ἔνωσα ἐγὼ αὐτὰ τὰ δυό!

Ρασπουτίν

169. Μεταγραμματισμός
Πουλί ἦταν πρὶν, μὰ δύσκολα
Πετοῦσε τὸ καίμενο.
Γι' αὐτὸ κεφάλι ἄλλαξε
Καί, ἂν καὶ χωρὶς φτερά,
Τώρα πετᾷ καὶ φανταίται
— Τοῦ χρόνου κι' αὐτὸ μέρος —
Πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὴν πιὸ
Γοργή περιστερὰ.

Νέα Ἑλλάς

170. Αἶνιγμα
Οὐράνιο σῶμα
τάρσενικό μου
Δικὴ μας χώρα
τὸ θηλυκὸ μου
Καὶ πόλη ἀρχαία
τὸ οὐδέτερό μου

Ρασπουτίν

171. Παίγνιον
Πόσα — δὲν χρειάζεται σοφία —
Κάνουν δέκα ἔξ καὶ δέκα τρία;

Ρασπουτίν

172. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 = Μέγας νεώτερος φιλόσοφος
2 3 4 5 6 7 = Γίγας
3 5 8 6 7 = Ἀρχ. βασιλεὺς
4 6 7 1 2 3 2 = Χώρα τῆς Ἰταλίας
5 1 6 3 5 6 5 = Πόλις τῆς Τουρκίας
6 1 2 = Μέτρον
7 5 1 5 3 6 7 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Ρασπουτίν

173-177. Μαγικὸς Τίτλος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς γνωστοῦ ἡγεμονικοῦ τίτλου (ἀφρικανικοῦ βασιλείου), πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κάσος, ὄφιν, ἰός, ἄδυντος, ἴον.

Νέα Ἑλλάς

178. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τραγικὴν βασιλισσαν, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἀρχαιότατον βασιλέα, καὶ τὰ τρίτα βασιλισσαν βαρβάρων.

1, Μέγας ἀρχιτέκτων· 2, Μέρος τῆς οἰκοδομῆς· 3, Ζῶον φορηγόν· 4, Κατήγορος τοῦ Σωκράτους· 5, Νῆσος τῆς Εὐρώπης· 6, Ἀντωνυμία· 7, Συγκριτικόν.

Νέα Ἑλλάς

179-183. Ὁμοίομορφα Φωνηεντόλιπα

1. ΔΚΝ = Θηλυκὸν ἀγρίου ζώου.
2. ΔΚΝ = Σχολεῖον.
3. ΔΚΝ = Πτηνόν.
4. ΔΚΝ = Χώρα.
5. ΔΚΝ = Ὅρος.

Ρασπουτίν

184. Γρίφος

ο	ο	ε	ε
γ'		ὡς	
ο	ο	ε	ε
ο			

Νέα Ἑλλάς

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 263ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων].

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 1

1. Ἀμαζόνιος (Ἀμαζών, Ἴος). — 2. Σίσυφος (σύ, σύ, φως). — 3. Δρόμος - δρομός. — 4. Ἀργός - Ἀργος. — 5. ΔΗΜΗΤΡΑ 6. Σκιάς ὄναρ ἄν- Η Ε Ε Ν θρωπος (Ἡ ἀνά- Μ Ε Γ Α Ρ Ο Ν γνωσις κατὰ στήλας Η Α Π Ι ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ Τ Ε Ρ Π Ι Ν Ο Ν τῶν κάτω). — 7. Τὸ Ρ Ο Ο Ο πτερωτὸν εἶναι τὸ Α Ν Ν Ι Ν Ο Σ Δ: Δαρεῖος, ἌΔμη- τος, Μήδεια, Καρδίτσα, Καναδάς). — 8, ΜΕΝΕΛΑΟΣ (Μέλισσα, Σελήνη, Μανουήλ, Τένεδος, Βερολίνον, Ἀγγλία, Λονδίνον, Βουδαπέστη). — 9. Τὸ σταβρὸν τὸ ξύλο ἢ φωτιά τὸ σιάζει. — 10. Ἐνθυμὸν τοὺς ἀπόντας (ἐν θῇ μου, τοὺς, ἀπὸ ντ ας).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΔ'—209]

Κηρύσσω δῆμῳ διαγωνισμὸν ἡθοποιῶν. Συμμετοχὴν εἰσπράττω. Καν Σ. Χατζηκυριάκου, Χαλιφδόνος 4, Ἀθήνας. Φρά- Ντιάβολο, Ροδόδακτυλος Ἡδὺς

[ΔΔ'—210]

Μπαίνοντας στὸν Διαπλάσσοκομο χαίρετ' ὅλους καὶ ὄλες.

Φίγκαρο

[ΔΔ'—211]

Οριέττη, ἀλληλογραφεῖς; Ποὺ νὰ σοὺ γράψω; Ἐάν θες γράψῃς πρώτη. Δ/σίς μου: Δᾶ Μαρίαν Καπουσίδου. ὁδὸς Παπακλήου 22, Ἀθήνας. Διὰ: Ναζιάρα

[ΔΔ'—212]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μετ' ὅλους-ες. Γράψατε πρώτοι: Δ/σίς Νίκον Παρλιάρον. Τελωνεῖτον, Καλάμας, διὰ Ἀνδριωτάκι

[ΔΔ'—213]

Ἀλεν Πίγκερτων, Κρύφου. Μικα Μάους = Μ. Κ.

Στέφεν, Ἐμμα Μόρελαντ

[ΔΔ'—214]

Στέφεν, εὐχαριστῶ. Καὶ τὸ διάβασμα πῶς πάει; Ἐφτασες στὴν ἀρχή;

Ἐμμα Μόρελαντ

[ΔΔ'—215]

Τσίκουδο, εὐχαριστῶ. Τὰ συγχάρητ' ῥιὰ μου γιὰ τὰς προσόδους σου.

Ἐμμα Μόρελαντ

[ΔΔ'—216]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλάσσοκομο, χαίρετ' ὅλους-ες. Ἀλληλογραφεῖς καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Γράψατε: Ἀφροδίτη Ραπτοπούλου, Φωτογραφιστὴν Βέρροια, διὰ: Χλωμὸ Λουλούδι

[ΔΔ'—217]

Δαγωνισμός (ΔΔ'—145) παρατείνεται μῆνα· συμμετάσχετε ὅλοι-ὄλες.

Ἀγνή Καρδιά

[ΔΔ'—218]

Φραϊλιν, γιατί ὁ Σύλλογός σου βράβευσε τὴν πόζα τοῦ Φραϊλιν καὶ δι' κανενὸς ΑΛΛΟΥ;

Εἰρωνευτὴς

[ΔΔ'—219]

Διόρθωσις τῆς (ΔΔ'—188). Δ/σίς: Δᾶ Κικήν Σπύρου. Σκοπέλου 9, Θεσσαλονίκη, διὰ: Ἀνέλιπστην Χαράν

[ΔΔ'—220]

Ἀγριοσιλέττα = Παπαγγελή. Ἀνταλλάσσω Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφεῖς μετ' ὅλους-ες.

Φίγκαρο

[ΔΔ'—221]

Ὅσα Ἀθηναῖα Διαπλάσσοπουλα θέλου νὰ ἐγγραφοῦν στὸ Μακεδονόπουλο ἄς ἀπενθονθοῦν στὴν ἐκεῖ ἀντιπροσωπία μας Ἀγνή—Πειραιωτάκι, Παπατσώρη 3, Χαρούμενη Συντροφία

[ΔΔ'—222]

Διαπλάσσοκομο, δέξου μύριους χαίρετ' ὁμοῦς πού σοὺ στέλνει δλόθεμα ἢ Ἀμαδρενὰς

[ΔΔ'—223]

Τσίκουδο, μὴν κάνῃς τὸν σπουδαῖο τὰ δλαδὸρο, γιατί εἶσαι πιτσιρίκος.

Κοκκινωσκουφίτσα

[ΔΔ'—224]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλο τὸ Διαπλάσσοκομο. Ἀλληλογραφεῖς καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετ' Ἀδιαπλάσσοπουλα καὶ Διαπλάσοπούλες ἄνω τῶν 15 ἐτῶν. Δ/σίς: Ἀνίδα Ἀνναν Παντελή, Ροβέρτου Γκαλλ καὶ Φράντι, Ἀθήνας, διὰ:

Ἀφροισμένο Κῦμα

[ΔΔ'—225]

Ἐχθρῆτε τὰ πιὸ θερμὰ ἀδελφικά σου λυπητήρια γιὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς Σας, ὃ Ἰνδιάνη καὶ Ἀροσοστάλητη.

Πολυβώτης

[ΔΔ'—226]

Γεῖά σου, Διαπλάσσοκομο. Ἀλληλογραφεῖς μετ' ὅλους-ες. Γράψατε: 1. Παπαϊωάννου, Παγωνιαγῆν—Ἡπείρου.

Πύρρος

[ΔΔ'—227]

Προκηρύσσω διδραχμὸν διαγωνισμὸν ἡθοποιῶν. Προθεσμία: 10 Ἀπριλίου. Δ/σίς: Βασιλεῖον Καλογερὸν, Σύρον διὰ Φίγκαρο

[ΔΔ'—228]

Διαπλάσσοπουλα, Διαπλάσοπούλες, ὅσοι-ες ἐστιν ἐν τῷ ὄρωι διαγωνισμὸ τῆς Μυρτίλης (ΔΔ'—175). Βραβεῖον ἐκλεκτὰ!..